

Thần Tượng Của Tôi-Tfboys

Contents

Thần Tượng Của Tôi-Tfboys	1
1. Chương 1. Let Put Smile On That Face	2
2. Chương 2. Bắt Đầu Cuộc Sống Mới	3
3. Chương 3. Bắt Đầu Cuộc Sống Mới 2	5
4. Chương 4. Fa Thiên Thần Bị Lãng Quên	6
5. Chương 5. Ngay Lúc Này Em Cần Anh	8
6. Chương 6. Ngày Em Cảm Lặng	11
7. Chương 7. Cắt Ngang Dòng Nhật Kí 1	13
8. Chương 8. Cắt Ngang Dòng Nhật Kí 2	15
9. Chương 9 . Khi Bên Em	18
10. Chương 10. Bán Nụ Cười Mua Nước Mắt	20
11. Chương 11. Hạnh Phúc Không Chọn Em	21
12. Chương 13 . Thiệp Hồng Không Mang Tên Anh	22
13. Chương 14 . Thiệp Hồng Không Mang Tên Anh 2	23
14. Chương 15. Thứ Anh Từng Cho Là Tồn Tại	25
15. Chương 16 . Hôn	28
16. Chương 17. Anh Đã Đợi ! (end)	30

Thần Tượng Của Tôi-Tfboys

Giới thiệu

Một cuộc sống đẹp hơn của tôi mở ra từ khi hình ảnh TFBOYS xuất hiện. Đương nhiên đầu tiên tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tuong-cua-toi-tfboys>

1. Chương 1. Let Put Smile On That Face

Một cuộc sống đẹp hơn của tôi mở ra từ khi hình ảnh TFBOYS xuất hiện . Đương nhiên đầu tiên tôi không hâm mộ hay cuồng j cả mà chỉ biết họ hát hay rồi cũng đẹp trai.Gần về sau đó tôi search trên mạng ngày càng nhiều xem phim về thực tế của họ thì trong thâm tâm tôi TFBOYS là nhất rồi...

Thật sự tôi không thể chấp nhận nồng độ cuồng của mk nhưng điều đó cũng hay mà:D.Tôi mãi mãi là fan trung thành của TFBOYS.Người đồng hành với tôi là Liên và Diệp, 2 cô nhok đáng yêu đã khơi dậy lòng yêu mến TFBOYS đến phát cuồng thì thôi của tôi.

:3h chiều:

facebook

Vương Nguyên Nhi: hey, chừng khi nào Tết mk đi mua đồ TFBOYS nhỡ?

Karry Roy(nick mk đây các pan nhớ kết henn): Đương nhiên. Lúc đó tek sẽ mua thật nhiều thật nhiều về ngắm cho đã mắt lun(^-^)

Vương Nguyên Nhi: Nhưng mu cái j?

Karry Roy: Mua j chả được. Mà có bị lẩn không đấy...Với lại đi nửa ngày nên phải tranh thủ. ak mà có rủ cái Diệp đi cùng không?

Vương Nguyên Nhi: Đương nhiên là có. Tí mà nhắn đi tao có việc rồi.

Karry Roy:okay bye mà..

Cuộc trò chuyện của chúng tôi diễn ra như bình thường. Chỉ bàn về TF,TF,TF..Và thực hiện nhiệm vụ của mk, Tôi đi nhắn cho Ngọc Ngọc(nick facebook của Diệp).

1s

2s

3s

Xong rồi chắc chắn nó sẽ hồi âm sớm.Vậy là biệt đội“Tứ Diệp Thảo mãi yêu những chàng trai TFBOYS” đã sẵn sàng cho chiến dịch săn lùng đồ TFBOYS,chúng tôi hào hứng vô cùng.

Còn 2 ngày nữa là xuất phát rồi. Khoảng thời gian trôi đi trong niềm mong đợi của chúng tôi.Ngủ cũng không yên nữa chứ.

:2 ngày sau, 7h sáng:

Cả 2 đã có mặt đông đủ.Đứng chờ xe thôi! Mỗi người chúng tôi đều có 1 cái ba lô nhỏ để đựng đồ và nó cũng có hình TFBOYS luôn.Khi xe đến 3 đôi chân nhanh nhẹn leo lên xe và chọn chỗ. mỗi đứa ngồi 1 góc ngồi suy nghĩ ra bao nhiêu là kế hoạch,nào là mua áo mua quần..etc.. Một lúc sau thì ngủ thiếp đi.

“hey, 3 đứa xuống xe đi”

Trạm cuối rồi sao? Tôi lơ mơ mở mắt ra và diên đảo. 2 con pan vẫn nằm lì ở đấy. Tôi đành xuất chiêu đánh thức 2 con nhỏ dậy. “tek chóng mặt quá.”

Ặc ặc nói vật thôi chứ mà có sao đâu Liên?,Tao vậy nè mới dính kinh khủng.tôi lảo đảo suýt đâm vào cột điện.Phải trấn an lại mới được.tôi bám tay vào cột điện, lắc đầu cho tỉnh táo.

“Đi xe kiểu này tek đột quỵ sớm.T_T”

“mày cứ nói quá lên”

Mày có hiểu đc nỗi khổ của tao không mà nói hả Diệp? Cái Liên suốt này h chúi chúi cái mặt vào cái điện thoại truy tìm địa chỉ. Và nó lại bắt 1 cái xe ô tô đẩy 2 người chúng tôi vào xe

“Lại đi ô tô nữa ak?”

“Chả lẽ mày thích quốc bộ chắc?”

Tao vừa mới tỉnh táo một chút thôi ak.Cá đầu tôi đau như búa bổ, đầu óc quay cuồng.Đi được 1 lúc, xe dừng lại chú ô tô bảo đến nơi rồi, cái liên và cái Diệp hợp sức lôi tôi xuống xe. Trước mắt là một shop hàng hơi bị lớn, very big. Vào trong..wow nhiều đồ TFBOYS quá. số mk sung quá mà.Mắt tôi long lanh ngược nhìn xung quanh, lựa và đặt lên bàn tính tiền. Phải 2 tiếng mới xong.

Chúng tôi bắt đầu tỉnh tiền

“Các em sẽ có 1 cơ hội bốc thăm đó!”, chị nhân viên bảo

“GÌ CƠ Ạ?”” Phần thưởng sẽ tùy vào sự may mắn của các em, phần thưởng lớn nhất sẽ là vé máy bay sang TRùng Khánh Trung Quốc. Một người bốc sẽ được 3 người..

Sorry các độc giả nhé. Chap này là chap 1 mà mk đã viết dở z rồi. Lần sau mk sẽ cố gắng hơn...

2. Chương 2. Bắt Đầu Cuộc Sống Mới

Chúng tôi hơn hở bốc thăm. Bốc xong thì ai nấy đều ngó của nhau xem. Bốc xong thì oa oa mk bốc được cái vé máy bay nè. Tôi nhảy cẫng lên trong niềm vui sướng. Nhận được tấm vé chúng tôi cất đồ và cất vé vào cặp. Đời mk sao may quá vậy trời.. Lucky Symbol.. 3 đứa hí hửng chờ xe để về quê. Vé này hình như ngày kia xuất phát thì phải. Vật là mk sắp được gặp TFBOYS rồi..

Sau khi lên xe chúng tôi không ngừng truy cập weibo. Karry lại đăng nữa nè.Nhìn đáng yêu quá đi.

:Xuân Trường:-15h chiều-

đứa nào cũng về nhà mk rồi, khoe cả thành tích nữa. Đáng lẽ bon nó nên tạ ơn tôi vì chính đáng thiên súa này đã đem lại may mắn cho bon nó. Thấy bọn tôi như vậy chắc bố mẹ cũng vui lây nên âm thầm sắp quần áo.

“Bọn con chỉ đi có một ngày sắp nhiều thế làm j ạ?”Lâu lâu mới có dịp phải sang lâu chứ .Tiền mẹ đổi cho rồi.”

Tôi sung sướng ôm chầm lấy mẹ. Ngồi bên cạnh sắp đồ phụ luôn. Chỉ trong vòng 1 ngày, chúng tôi đã họp lại và kể về sự chu đáo của bố mẹ.

Tối hôm đó, tôi đi ngủ thật sớm. để sáng hôm sau còn phải đi sớm.

:Sáng hôm sau:-4pm-

’My,my!!;”gì vậy ạ;”Mau dậy đi.Còn phải ra sân bay nữa!!”

Nghe thấy tiếng sân bay tôi bò rột dậy, vuốt lại mái tóc và bước xuống giường đi vào nhà tắm. được 1 lúc tôi kéo va li đi ra ngoaifleo lên xe bố và đi tới chỗ hẹn. Đến nơi thì có 1 bàn tay đập vào rất cả lưng.ui da!

“Con bé này vẫn còn ngủ được ak?”

Tôi bước xuống xe,cái chân cứ đi,còn cái đầu thì dựa vào vai cái Liên.Phụ huynh tạm biệt chúng tôi và đi về nhà. đoàn fan xuất phát đi về hướng sân bay.

“Tao buồn ngủ quá!” “Mày ngủ z chưa đã ak?” “Thật mà!”

....

“Dậy đi!”

Cái Liên lay người tôi dậy. Nhưng tôi ngủ z vẫn chưa đã mà nên nó chỉ còn nước kéo tôi đi.Còn cái Diệp thì phải phụ kéo va li. đến đây phải chờ nữa cơ mà.

1s

2s

3s

4s

5s

6s..

2 phút.

“Mời quý khách đi chuyển tròng Khánh Trung Quốc mau chóng xuất trình hộ chiếu và vé máy bay.”

Nghe thấy thông báo, chúng tôi đứng dậy đến nơi soát vé. Soát xong thì gửi vali và lên máy bay. Lần này thì tôi tỉnh táo rồi. còn 2 đứa bạn thì ngủ thiếp đi. Cô nhân viên đến soát vé và chào

“Cho em 3 ly nước cam”

“I don’t understand what you talk”

Thì ra là người Anh. Khổ biết thừa tiếng anh mk kém cỏi lắm mà. “okay I..want three orange juice.” “yeah. Hold.” Mooytj lát sau. “Here you are.” “Thank you.”

Tôi lay nường 2 con pn đây, biểu bọn nó uống nước cam đi. Giấc mộng của bọn nó bị tan vỡ nên chỉ còn cách ngồi mà bấm điện thoại.

Chơi được nửa tiếng tôi lại thiếp đi. Đúng là mê ngủ mà. (Em tự chửi mk ngay ngơ quá.)

:Tại sân bay TQ:

“wow wow”

“Tek chưa học kĩ tiếng trung phải ôn lại mới được.”

Tôi search mạng thì nghe thấy tiếng “ồ” nồng nhiệt kinh khủng luôn. Bóng dáng 2 con pan mất tăm, huh tôi lại bị lạc rồi sao?. Có 1 bnf tay kéo tôi đi, á là con Diệp. Ít ra bọn mày còn nghĩ đến tao. Kia chả phải là TFBOYS sao? Tôi nhảy bổ tới. Sở hữu chiều cao 1m68 (đang phát triển) tôi đã chụp được hình TFBOYS. Á có người xô vào mk, điện thoại tui rơi xuống và còn bị ngã nữa chứ. Đoàn fan rẽ ra, Khải ca nhật điện thoại cho tôi, và đưa.. “Của em ak?”

Tôi còn bị mộng tưởng “Em có cái này ak?” nên “Vâng” ít ra đúng ngữ cảnh với câu trước. Tôi sung sướng, mắt long lanh, bần thần nhìn theo hướng đi của nam thần. Còn ọn pan tui thì giật lấy cái điện thoại xem có hư ko.

“Hư tao chết liền.” “Sao mà ko hư?” “Điện thoại sinh mà hư đc chắc?”

Tôi hí hục kéo va li định đi ra khỏi sân bay thì. “Mk sẽ sống ở đâu?”

” Nhà chú tek.”

Con này thâm độc à hen. Nhà chú liên chắc cũng được không sao. tek chấp nhận lòng tốt.

“Vừa nãy Tiểu Khải hỏi mày của em ak mày trả lời như thế nao/”

“Anh hỏi em có cái này ak cơ mà!” “Mày độn thế con kia?”

Hóa ra là z. Tôi cười hí hí, rồi làm bộ khóc lóc để làm bọn chúng thương hại. Nhưng như nhận ra ý nghĩ của tôi, bọn nó làm lơ đi và đi ra khỏi sân bay. “tít tít”

Có tin nhắn nè. tôi mở ra là của cái chị ở Trung Quốc đó. “Em đến nơi rồi phải ko?” “Dạ vâng” “ở công ty của TFBOYS hiện đang có cuộc tuyển chọn thực tập sinh nữ em đến đây xem sao”

Cơ hội ngàn năm có một. thấy xe chú cái Liên, tôi kéo 2 đứa chạy dồn dập lên xe bảo chú lái xe nhanh nhanh. vừa đến thì á á đông nghịt người. Phải chen mãi mới đăng kí được mã số. Tận 200 lần.

” Mày làm j đấy?” “Đăng kí làm thực tập sinh nữ.”

Nghe đến việc đây bọn nó cũng hí hửng làm theo. tuy nhiên có nhiều người dự thi chưa hát hết câu đã bị ngừng rồi nên số 200 nhanh chóng được nhắc đến.

kết quả sẽ ra sao mời các bạn đón đọc chap 3

3. Chương 3. Bắt Đầu Cuộc Sống Mới 2

Liệu số phận mk sẽ ra sao?Hồi hộp quá đi.

”Xiao xiao de nian ji huan bu dong shi me shi ai

Que bei ni tian tian de xiao gei da bai

Ni zha zhu da da de yan jing na me ke ai

Shuo hua de shou wang na er bai

Mei yi tian shang ke xia ke du hui you ni de pei ban

Mei yi miao nei rong wo du hen xi huan”

(Sủng ái-TfBOYS)Way ít ra quản lí cho hát hết bài. Còn 2 tí tí Hát nửa bài đã bị đứt rồi. Họ cũng lo lắng ko kém j tôi. Đến phút cuối cùng thì..

“Cá bạn cảm ơn đã tới đây! Nhưng chỉ có 1 người được chọn nên tôi xin lỗi. Thực tập sinh nữ chính thức của TF gia tộc là số báo danh 200.”

Toi vui mừng đến phát khóc un í.(số 200 dành cho tất cả TDT mà). Vật là mk là đồng nghiệp của TFBOYS rồi, chưa chắc hình như là thua 1 bậc. Họ là ca sĩ thứ thiệt còn mk chỉ là thực tập sinh, có khi bị đuổi ra trong ít ngày cũng không chừng.Số mk bấp bênh quá đi!~!

Quản lí tự giới thiệu bản thân vs tôi trong khi tôi đang ngấm TFBOYS nói chuyện. anh dẫn tôi tới phòng giám đốc. way là 1 người phụ nữ rất trẻ trung xinh đẹp. Cô ấy nhìn tôi 1 lượt và ửng ửng.

” Em thick biệt hiệu là j?” “Biệt hiệu á? Yoorri đi!”

“Okay okay”

Rồi cô bảo tôi ra ngoài. Song tôi đi lấy hành lí. thế là tôi đành bye bye con bạn và đi theo quản lí tới ngôi nhà mới.

“Em tưởng ở công ty?”“Em cá biệt á”

“Cá biệt? Anh chưa bít tính em ở đây mà nói..”

Anh lắc đầu nhìn tôi. Thấm thoát ngôi nhà mới hiện ra- 1 căn nhà thật xinh xắn.Giờ đã hơn 12 h trưa mk sắp được ngủ rồi hahahaha.

Vào trong thì nghe thấy tiếng tivi. Có người hay có TRỘM????

“Em ở 1 mk cơ mà.” Tôi hét ầm lên.Không em muốn ở 1 mk cơ! Thấp thoáng có 3 bóng người đi ra, có vẻ cao cao thật đó. Họ họ là..T-F-B-O-Y-S?

“á!” Tôi buột miệng. Mặt xanh nét lại như tàu lá chuối.Họ nhìn thấy tôi thì liền kéo vào phòng khách, mặt đáng yêu vô cùng nhìn mà ngất luôn.Vò trong thì shock nữa. Y như căn phòng của tuiT__T. Họ mời tôi ăn ư?

“Tít tit...kai yeah! Listen to my heart..”

Âm thanh nhạc chờ của tôi gây chú ý cho họ.3cặp mắt nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi chạy ra chỗ khác ngồi thu lu 1 chỗ.

“a lô!!”” My hả? Đến nơi chưa?”

“rồi nhưng con có 1 chuyện cực shock cần ns vs mẹ.””Cái j?”

“mẹ phải chuẩn bị tâm lí đây!”

’Uk,uk, mẹ biết rồi” “con làm thực tập sinh của TF rồi.”

” GI?LÀM THỰC TẬP SINH CỦA TF Á?”

” đấy..”chuyện vui mà mai mẹ rút hồ sơ chuyển cho con nhé.”“Mẹ mẹ..”

Sao mẹ vội vàng thế? Thế nào con chả phải rời công ty. Tôi buồn bã nằm xuống mà ko để ý bên cạnh có thần tượng đang nhìn.Ui da đói quá đã ă j đâu.”

“Em ăn chưa?”Thiên Thiên buột miệng hỏi tôi,Ánh mắt tôi long lanh định trả lời thì cái bụng đã trả lời thay.

Tôi kéo va li vào phong và nện nện..Oa oa phòng mk đẹp quá trời. Tôi nhanh chóng soa rồi cũng lên giường ngủ cho quên cơn đói.“Cộc cộc” Ai z?” Yoorri có đồ ăn nè.”

Mặc dù chưa quen với từ Yoorri nhưng nghe thấy đồ ăn tôi lao ra khỏi giường . tiểu khái mang đến sao?

1s

2s

1 phút.

Tôi cứ đứng nhìn mãi wow bánh trai quá.Tôi thận trọng nhận lấy và không quên câu tôi thiếu cảm ơn. Anh ấy còn nháy mắt làm tôi chết đứng mất hết hồn vía.Đồ ăn ngon quá. Em nhìn anh thôi cũng đủ no rồi..^ ^

Các pan nhớ đọctiếp nhá mấy chap sau sẽ rất li kì đấy

4. Chương 4. Fa Thiên Thần Bị Lãng Quên

chỉ trong vòng 10 phút tôi đã chiến xong đồng đồ ăn. “cộc cộc” lại có tiếng gõ cửa. Tôi lúng búng trong miệng xoay nắm cửa. Cách cửa mở ra tôi ngó đầu ra ngoài. Không có ai cả. ” Em ăn xong chưa?” Tôi giật nảy mk lên và bất ngờ là Nhị Nguyên. way nói ảm áp quá đi. Em thich anh rồi đó... Ô nhưng mk bao h cũng thich an ấy mà. HHHH

” Rồi rồi ạ.” Anh ấy cười và đẩy nhẹ cánh cửa vào trong lấy suất cơm ra trong sự ngơ ngác ngờ nghệch của 1 con điên như tôi.

Tôi định chạy ra bảo nhị ca đưa cho nhưng ngại quá sao h. Cuối cùng lòng tin đã tăng lên vùn vụt. Úi giới phòng nguyên ca đối diện vs phòng mk.Tôi lén lút ra ngoài vào nhà bếp. Thấy chồng bát đĩa tôi nhào đến, đeo găng tay và bắt đầu chiến. Thế nào chồng bát đĩa cũng vỡ cho coi. Pheww pheww...

“Em đang làm j vậy?”

Tim tôi như rơi ra ngoài. Cái giọng ảm áp này nghe thật dễ chịu quá đi. Quay lại,á Khái gia. Anh làm j ở đây vậy? Tôi shock đến nỗi tim muốn rơi ra ngoài.

Anh lẳng lặng đẩy tôi ra rút cái găng tay ra và đeo vào. Rửa rửa. Một lúc sau, anh ấy chiến xong với đồng bát đĩa thì lẳng lặng đi ra ngoài. HUH đối với nguyên nguyên thì anh tình cảm mà vui vẻ lắm. Còn đối với tui thì sao hử?

Tôi chạy ngay vào phòng và ức chế không chịu được.

:: Sáng hôm sau::

” Oai oai....”

Tôi lắc nhẹ người và tìm điện thoại. Điện thoại của tui.. A new message.

Là mẹ nhắn: “Con vô bưu điện Trùng Khánh đi mẹ gửi rồi đấy.”

Điều thế nhờ chưa j đã gửi sang rồi. Tôi phụng phịu chui ra khỏi giường, tìm 3BB hỏi xem bưu điện đó ở đâu. Ủa họ đâu rồi nhĩ tìm mãi chẳng thấy. Lượn qua 1 vòng, mới phát hiện họ ở phòng Khái ca-tôi ko muốn vào. Tôi đẩy nhẹ cửa ngó vào trong. Cảnh bấy giờ chả ai muốn can thiệp cả. Những thiên thần, những nụ cười mới ảm áp và đẹp làm sao. Tôi rất cần ra bưu điện nhưng tôi thất,thật sự ko muốn phá cảnh đẹp trong mơ này...(Em like cái cảnh đó nhớ)

”Em làm j vậy?” Trời ơi Dương Dương anh làm em... chết đứng bây giờ mất thôi.

“Cho em hỏi bưu điện ở đâu ạ?”

Họ liền đứng dậy chỉnh tề lại trang phục, đeo khẩu trang làm đủ mọi thứ đứng ở cửa chờ sẵn tôi. Okay okay, các anh thích dẫn đi thì cứ việc.

::Bưu điện Trùng Khánh::

Lục lục...lục lục..

Sao mãi chưa thấy nhỉ? A đây ơy. Tôi cầm hồ sơ trên tay quay sang hỏi 3 ca ca.

“Các anh học trường nào vậy?” “À THPT BẮT TRUNG< mà=” em=” tính=” học=” ở=” đó=”>

“Yeah .”

Khả ca giật phất tập hồ sơ và đưa tôi đi gặp quản lý trình diện. Anh ấy có phải bố mẹ em đâu.

“Em tính học ở đó ak Yoori?”“Mấy đứa nhớ kèm em ấy đấy nhé..”

Gì cơ mk có nghe nhầm ko vậy..“Kèm” á? Tôi lắp bắp hỏi quản lý thì ôi trời ơi thân tôi đã bị lôi đi. Hừm hừm mk phải suy nghĩ kĩ lại câu nói của quản lý mới được. Kèm hả? Có nghĩa lí gì không nhỉ?>< nhưc=” đầu=” quá=”>

” Bao h đi học vậy ạ?” “Mai ” “Mai á.”

Trời ơi! Oppss cái nước này kiểu gì vậy nghĩ hè còn bắt học.Thôi đành vậy đâm lao thì phải theo lao thôi.

Nhưng đồ dùng học tập thì sao? Mua đâu giờ?

“Đại ca,,(Ngọt quá hen tính dụ Tiểu bàng giải của tui đi hả?) Anh mua hộ em đồ dùng học tập nhé.”

“Mua rồi,ở trong ngăn tủ của em ý.”

Haizz các anh chu đáo quá. Em mừng đến hát khóc rồi đây nà. Các anh là những người tốt nhất mà em từng gặp.

Tôi khà khà phi vò trong phòng lục ngăn kéo ra thì quá trời đồ TFBOYS. Vĩ dĩ nhiên ko có 1 thứ gì khác ngoài thứ đó cả. OMG đồ dùng học tập của tôi đấy sao?

Tự hào về vận may của mk tôi nhảy tót lên giường đánh 1 giấc thật sâu. mai em còn đi học nữa ạ.Hi hi.

..... Tôi đang dạo chơi trong khu vườn đầy hoa lá, à không phải nói là 1 thảo nguyên rộng lớn bao la và bát ngát ngút tận trời mây. Có 3 hình bóng lập lờ xuất hiện. 3BB nhà Tứ Diệp Thảo đây mà. Chứ còn ai vô đây nữa. Tôi chạy vụt đến. Em tới đây em tới đây chờ đi nhé. Phụ họ biến mất khi tôi vừa lao tới đâu ơy. Tôi quay lưng lại. Á quản lý trên tay anh là cả mộ xấp sách vở. Làm gì vậy? Anh phi ngay về phía tôi.

“Em học đi học đi, đừng chú tâm quá vào TFBOYS nữa học đi.”

Cái giọng nói thật ghê rợn không không em không từ bỏ TF của em đâu...

.... tôi giật mk tỉnh dậy. OMG phù là 1 cơn ác mộng. Sao mk lại mơ vớ vẩn thế chứ, chẳng tốt lành gì cả. Tôi bước xuống giường. Sao lại có ác mộng thế chứ là điềm báo chẳng.. Sợ quá đi...

Ra ngoài thì ko thấy ai cả, chẳng lẽ họ biến mất y như trong giấc mộng của tôi.OPPSS tôi phải đi tìm đi tìm. Phù thật là may họ ở trong nhà ăn, 3BB vẫn an toàn. Cảm tạ ông trời.

“Hello”

Tôi mở lời đầu tiên trong ngày. “Chào em đây sớm phết nhỉ.”

Khả ca đáp lại lời của tôi ngay tức khắc. Nhưng nhìn qua là biết buồn ngủ thế nào ơy. Thoy chấp làm gì, Tôi cũng ngồi ngay xuống ghế và ăn.

một lúc sau có tiếng xe bíp còi ở cổng. tôi vào trong phòng thay quần áo sắm sửa toàn diện để đi đến trường. ngày may mắn của tôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!(Xin lỗi hơi chiếm chỗ tý)

Tôi và 3 ca ca cùng leo lên xe để đến trường. Lòng tôi háo hức vô cùng không biết trong đây có gì vui không nhỉ? Oh la la la la.

:: THPT Bát Trưng::

Ngay từ khi 3 bảo bối bước vào đã có tiếng la hét âm ỉ. Bên này thật là cuồn hét mức có thể. Hết đi tăng nồn độ lên nào. Tôi lên ra ngoài thì bị quản lí lôi đi. Anh đến từ hồi nào vậy? Dĩ nhiên anh lôi tôi vào phòng hiệu trưởng bảo ngồi lì ở đây chờ anh ra kí hiệu mới đứng dậy vào lớp. Cứ như bố mẹ người ta không bằng. Huh.

” Yoori lớp em là lớp 10a2 nhá.” “Okay okay”

Tôi nhún vai đứng dậy và caane thận đi vào lớp, trong đó đã có sẵn nhị ca và tam ca. OMG em gặp các anh thật là may mắn mà. Thầy chủ nhiệm giới thiệu tôi với cả lớp và xếp chỗ. chỗ của tôi chính là sau 2BB và ngồi 1 mk.. Lạy chúa ơi cô đơn quá trời. Mấy phút sau lại có 1 học sinh mới vào nữa. Có lẽ do đến muộn, bạn ấy rất niềm nở và là cựu học sinh Việt Nam như tôi?

Trong lớp chỉ có 1 chỗ trống duy nhất là cạnh tôi. Vừa đến nơi bạn ấy đã làm quen

“Hello mk là Thủy bạn tên gì?” “Xin chào mk là My..biệt hiệu là Yoori.”

Có 1 điều tôi phải công nhận bạn ấy rất dễ thương và là 1 fan cuồng TFBOYS, là fan ruột của Nguyên Nguyên.

Nhìn thấy thần tượng ngồi ngay trên mk Thủy sung sướng ko tả nổi. Còn hơn cả mk lúc gặp TFBOYS nữa.

Tôi vỗ nhẹ vào vai Thiên Thiên ” Khỏi ca đâu oy” “Anh ấy ở lớp 11a1 cơ mờ.” “ak ak em tưởng học chung chứ.”

“Anh ấy lớp 11 chả lẽ học lớp 10.”

Cuộc trò chuyện chấm dứt ở đây. tôi mở vở và chép chép. Tôi phải công nhận 1 điều nữa: Thiên tử và Nguyên Nhi học rất giỏi à nha. Còn về phần Tiểu Khải thì tôi chịu.

:: Ra chơi::

Trống vừa đánh học sinh đã ủa ra. Thủy kéo tôi ra căng tin ko quên hỏi thần tượng mk có đi ko. Khải gia đã đứng ở cửa chờ sẵn, đằng sau là bao nhiêu bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ. Tôi ko đếm xuể. Thấy tôi anh hỏi đủ mọi thứ về tình hình học tập trên đường đi tới căng tin. chỉ có mk Thủy là cô đơn nên tôi lập tức kéo con pan vào cuộc chơi. Nó cũng ko phải là ko có lời hỏi thăm. Những fan như nó được như vậy là quá chi hạnh phúc oy.

:: Căng tin trường::

” Cho con 5 phần bánh xép.”

Tôi kêu món và biểu từng người ra bê phần ăn của mk. Phải thưởng thức nhanh hóng mới được. vừa ăn tôi vừa để ý xung quanh, có biết bao ánh mắt ganh tị. Haizz ngày nào cũng như vậy tôi chết mất...

5. Chương 5. Ngay Lúc Này Em Cần Anh

tiếp nè.....

Cả 5 chúng tôi đều đã tụ họp đông đủ. Trong 5 người chỉ có một mk tôi là ngồi ăn, còn cái Thủy thì hết chỗ nói. Cứ ngồi đấy ngắm thần tượng. mi không ăn thì để tôi ăn chò

“Nè bà ko ăn ak?”

“.....” “nè nè..”

Tôi phải lay người nó cả chục lần thì nó mới tỉnh lại, quay sang nhìn khuôn mặt ngây ngô hết mức tôi cúi mặt thấp xuống, thất vọng. thôi tui không cần nữa đâu, bà cứ ngắm tiếp đi. thấy tôi không nói gì nữa

đầu. Phần bánh xếp của tôi đã sắp hết chả lẽ lại gọi nữa. nhưng nếu vậy thì 3BB sẽ cho rằng mk như con lợn...(T_T)

TFBOYS chẳng biết có phải tham ăn không mà suốt này giờ tay thì bấm bấm cái điện thoại mặt thì cứ nhìn chăm chăm và ăn.... nhìn ăn cũng đáng yêu nữa chứ tôi cũng ngồi thừ mặt ra ngắm những thiên-thần.“Sao em không ăn?” “Em nhìn các anh ăn cũng đủ no ọy.”

Câu nói của tôi làm họ suýt nữa phún nước mới uống ra. tôi giật nảy mình ra định đưa khăn giấy thì họ bảo thôi thôi và đứng dậy đi vào phòng rửa tay. thủy cũng đứng dậy hốt chỉ có mình tôi ngồi đây. Oái cô đơn thật.tôi dựa người vào ghế và nghịch điện thoại. bỗng nhiên có một người đứng trước mặt tôi. ơ hơ ai vậy? tôi ngẩng lên

Way là 1 cô gái rất ư là dễ thương. Cái khí lạnh lạnh ấy....tôi khâm phục quá đi. Nhưng suy nghĩ của tôi trái ngược với thực tế.

“Cậu..” “Sao dám đụng vào TFBOYS của tôi hả????”

tôi giật thót tim, lời nói mới mạnh mẽ làm sao! Nhận ra cái vẻ ganh tỵ ấy tôi vẫn nhớn nhoe đứng dậy nhìn xung quanh người cô ta. nhìn cũng đâu tệ lắm đâu mà tính cách tệ thế nhỉ? Tôi ghi mặt đối diện.

“Cậu nhìn đâu có dữ đâu?”

Giờ..ngay khi phát ngôn ra tôi mới nhận ra mk ngớ ngẩn thế nào. Trời ạ nhìn kiểu cách ăn mặc của cậu ta cộng thêm cái vẻ kiêu ngạo, cùng với tiếng nói hống hách cũng đủ để biết mình không đủ trình để chiến rồi mà. Tôi cúi gằm mặt xuống x2 nhưng kiểu này không giống như lúc nói chuyện với cái Thủy. Tôi ko muốn tiếp chuyện với con nhỏ này đâu.

“Này sao cậu dám đi cùng ăn cùng với TFBOYS của tôi hả?” “a ha TFBOYS là của cậu ak?”

“Tất nhiên tôi là con gái chủ tịch tập đoàn Kana đầu tư cho 3BB dĩ nhiên...”

Tôi lập tức nổi khùng lên chửi thẳng vào mặt cậu ta

“3BB là do chính sức lực của mk mà trở thành nổi tiếng chứ không phải nhờ mấy cái đồng tiền ít ỏi mà bố cậu đưa ra đâu.”

Cậu a trở mặt nhìn tôi với cặp mắt ếch...AAA... em sợ lắm chị ơi.... rồi lấp bắp không lên lời, mắt chớp liên tục như cái kiểu không nói thành lời. Chắc chắn khi thế của ta đã làm giặc trở mặt lên mà nhìn rồi.

Đúng lúc đó 3BB bước ra cả con thủy nữa không hiểu truyện gì nên cũng ngạc nhiên không kém, họ chạy đến hỏi mấy người xung quanh thì mới biết

“Giờ cậu thịch sao? ” “Tôi chỉ cảm cậu động vào 3BB thoy.”

“Gì cơ? Tôi cũng là TDT có quyền gì tôi không được động chứ.”

Cái từ“động” nghe có vẻ không tể nhị cho lắm thì phải. 3BB thì ngậy người ra. Vào can đi can đi. Họ cứ đứng bần thần ở đấy ép 1 con ếch mặt mũi lèm bèm như tôi phải lượn trước. Thoy tôi không tám nữa về đây tôi mệt mỏi lắm ọy. tôi đi qua mặt cậu ta thì nghe thấy tiếng xì xào không ngớt

“Con bé này là ai mà sao dám đương đầu với Dịch Thiên Vi nhỉ?” “Uk con bé này to gan thật..”

Bla Bla...

Thì ra là Dịch Thiên Vi...cái tên này nghe quen quen cứ như nó rất thân thuộc với mk. Đầu óc tôi choáng váng chắc chắn Thiên vi có 1 điều gì đó rất quan trọng liên quan đến tôi thì tôi mới cảm thấy như vậy chứ. Người tôi lão đảo may mà có Thủy nó kịp thời đỡ và đưa vào lớp. Nghỉ một lúc tôi bình thường trở lại, lại tươi cười và trò chuyện với bạn bè. ủa mà TFBOYS đâu nhỉ? Từ lúc về lớp đến giờ tôi chả thấy đâu cả.

“Em đỡ chưa?” Bất chợt có tiếng nói sau lưng tôi quay lại. Nhị Nguyên hả? Cái Thủy lại đơ x2. Haizz haizz

“Không sao không sao....em xin lỗi vì làm các anh lo lắng.”

Anh ấy cười với tôi.wow nụ cười thiên thần...(^-^)

Tùng tùng tùng.Một tiết học mới lại bắt đầu. Tôi đặt sách vở lên bàn và nghe giảng....Dịch Thiên Vi?Dịch Thiên Vi?...Cậu là ai?...Cậu rớt cuộc là ai?...Cậu là ai mà sao là tôi đau khổ đến như vậy?...

.....(Mấy bác thông cảm,em đang bí...)

::Tan học::

Lèm bèm..lèm bèm....

.N gười nói nhiều thế hả Thủy? Tại ta sắp điếc rồi. Ai biểu bố mẹ người không cho người sống gần nhà TFBOYS giờ lại di than vãn.. Bước ra khỏi cổng trường, nó quay lại nhìn TFBOYS tiếc nuối, lại còn dơ tay bye bye nữa cơ chứ. Chúng tôi leo lên xe để về nhà..Haizz sao việc hôm nay lại làm mk đau đầu như thế ư vậy chứ.Thiệt tình. Tôi mở điện thoại ra và search tên Dịch Thiên Vi..Wow con bé nổi tiếng thật, cậu ta là đứa con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn Kana(thảo nào kiêu dữ vậy)

Bố cậu ta tên gì nhỉ?...Dịch Thiên Hạo...Dịch Thiên Hạo,cái tên này mình đã nghe qua, nó vừa thân thuộc, vừa gần gũi.. OMG tôi đau đầu lắm rồi, ai cho tôi biết đó là ai đi. tôi giậm ghì trong lòng ko ngờ hành động cũng bị ảnh hưởng theo. má ơi kinh động họ ơy. 3 thiên thần, phải không ai #,Không ai tò mò ngoài 3 người họ, đang trở mặt nhìn tôi. Đáng điệu thực nữ trong mắt họ đâu ơy? Tôi đỏ tím mặt, nhảnh như khi ăn ớt, cúi gằm mặt xuống. Opps thật xấu hổ quá đi mà.

::Tại nhà::15pm

Thật may mắn khi bên nước này buổi chiều cho nghỉ. 3 caca lại không có lịch trình nên ở nhà chơi với tôi.nói chơi thì hơi ngượng quá....

không còn cách nào khác tôi bắt buộc phải gọi về gia đình cho đỡ buồn nhưng lại bắt gặp tiếng ...Ồ í e...Khó chịu thật.

“Ring ring,...Listen to my heart..” Yeah có người gọi rồi, số này nhìn rất lạ, mới gặp lần đầu..

“A lô!” “quản lí đây nè.” “Ay ya vậy mà em tưởng ai gọi...Có chuyện gì vậy ạ”

“Em đến công ty đi.” “làm gì cơ ạ?” “Là thực tập mới phải làm quen và tập luyện chứ sao.”

Anh cúp máy luôn thật bất lịch sự. HUHU tôi kêu trời kêu đất...

Thiên linh linh địa linh linh mau ban cho ta sức mạnh linh tinh để quản lí gọi lại bảo không cần tới nữa...Chờ một lúc vẫn không thấy có phản ứng gì tôi đành đi thay quần áo và đi đến công ty. TFBOYS vẫn đang thần nhiên ăn. Nhìn đáng yêu quá papa ơi..

::Công tY::

lalalalala..Đang đi vòng quanh công ty thì gặp quản lí. Hey yo em chào anh, tôi cúi nhẹ người và nở 1 nụ cười, chẳng biết trong mắt quản lí nó đẹp hay xấu nữa.

Anh dẫn tôi tới phòng tập, trong đó có mấy đứa học sinh gì đó. Mặt vênh vào khủng khiếp, ta sẽ dùng lực kameyoko đánh bại các người(Ảo tưởng sức mạnh...^10000)

Nhìn thấy một con bé lom khom đi vào, chiều cao không phải dạng vừa, cao hơn đứa này, bằng đứa kia, và có trường hợp lùn hơn một chút so với một số đứa,bọn họ lập tức xông vào hỏi lấy hỏi để như phỏng vấn người nổi tiếng ý. Đến mức Yoori ta đây không trả lời xuể...

Trong mấy phút sau lại có dáng của 3 người đi đến, lại là TFBOYS.“Em tưởng các anh ở nhà chơi chứ?”

Vừa mới gặp tôi đã hỏi một câu hết sức ngây ngô, vô đối luôn

“các em đây là Yoori, thực tập sinh mới của chúng ta...Bla bla..”

Anh nói nhiều vậy quản lí. Em buồn ngủ quá đi. tôi ngáp ngắn ngáp dài, câu chuyện thật buồn tẻ. Lập tức anh ép tôi vào trận luôn. Làm mấy cái động tác ép chân hơi bị khổ sở.Tôi cứ la hét âm ỉ, khóc lóc đủ kiểu vậy mà họ vẫn không tha...HUHU..Anh ơi, em hiểu cảm giác của Tiểu Khải với Nguyên nhi hồi ấy ơy..Em biết các anh đau đớn thế nào ơy..(Cố chịu đi em giờ tỉnh ngộ ra cũng chưa có muộn đâu)

“Em đau lắm ơy cho em nghỉ một lúc nhé.”

Giọng tôi dịu lại, tôi đi ra ghế nằm phịch xuống đây, nen nén nững giọt nước mắt. Khải gia đã đến đưa khăn giấy cho tôi, và an ủi

“Em..có đau lắm không?” Giọng anh có chút xót xa, vậy là em vui rồi.

“Hức hức..em không đau lắm đâu..” Trước mặt anh tôi vẫn có thể khóc, vì tôi không nhìn được, tôi không thể kiềm chế nỗi đau của mk được. Tôi lấy khăn giấy lau sạch nước mắt nhìn chăm chăm vào anh, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm ấy. Em cảm ơn cảm ơn anh. tôi khắp khểnh ra hiệu có thể tiếp tục được. Lần này tôi không la hét nữa, tôi cố cắn răng chịu đựng. My hãy nghĩ đến Tiểu Khải, phải vì anh ấy, phải tiếp tục, dần dần làm quen, cái cam giác đau đớn ấy biến mất. Thật sự tôi đã làm được ơy sao? Ôi trời ơi tôi đã vượt qua chính mình..

mấy bác chịu khó đọc nhé chap này có vẻ hơi dở xin lỗi ạ.*cúi đầu*

6. Chương 6. Ngày Em Câm Lặng

Tôi vui sướng và hạnh phúc biết nhường nào, bản thân tôi, bản thân tôi thật sự đã thành công ở bước đầu tiên trên con đường trở thành ca sĩ hay sao? Ôi trời ơi lạy đất lạy quỷ thần tôi làm được....Mơ đề...Mơ đề con đường làm ca sĩ còn dài lắm đó chú..

Trong lúc tôi và các thực tập sinh khác luyện tập thì quản lí gọi TFBOYS ra gặp ai đó. Mấy đứa thực tập sinh thì cứ bàn luận xôn xao ơy nói này nói nọ cứ như là vui lém.

Rốt cuộc đó là ai nhỉ?.... Ngoài kia bầu trời xanh ngắt, nhìn thật là lãng mạng nhưng trong lòng mình đang có 1 niềm bất an nào đó, cứ như nó khủng khiếp lắm, nó liên quan

đến số phận của mình???... Thoy đừng nghĩ nhiều nữa.. Tôi lại cầm cúi luyện tập (dù chả biết mk đang tập cái gì?) Mục tiêu của mk bây giờ là trở thành 1 ca sĩ thực thụ sánh vai cùng với TFBOYS chứ không phải nghĩ mấy cái chuyện vớ vẩn lãng xẹt đó. Haizz.. Trong đầu óc tôi đang xảy ra cuộc hỗn chiến giữa 2 tư tưởng. đại khái là tôi nghĩ nhiều lắm.. Nói chung là vào 2 việc. Thứ nhất tôi tập, cố tập.. Hai là tôi ra ngoài xem đó là ai ..

tô nên làm gì đây? Giữa lúc tôi đang miên man suy nghĩ thì nghe tiếng gọi bất chợt của quản lí

“Yoori,yoori..”

Tôi đi theo tiếng gọi và ra ngoài. ĐỐI diện tôi, phải chắc các bạn đã biết, chỉ có người đó, kẻ thù của tôi, người đã chạm mặt tôi ở căng-tin, Dịch Thiên vi. Cô ta mở lời hăm dọa nhưng tôi không thềm nghe, mà cứ nhìn chăm chăm vào Dịch Thiên Hạo-papa của cô ta. Cái vẻ mặt đàng đàng sát khí đó nhìn đã thấy ghét.

“Này cậu ko nghe tôi nói gì à?” Cậu ta thấy cái sắc mặt của tôi biết mình bị “bơ nặng” nên gượng hỏi

“Không...” Đây mới là bản chất thật sự của tôi, đáp lại bằng 1 câu vô vị

Thiên Vi nổi sung lên, cô chạy tới chỗ bố mình, làm người đàn ông lạnh lùng đó phải đột ngột quay lại, cuối cùng cũng chịu nhìnfd.. Haizz.. xung quanh chúng tôi, trên cái hành lang này, giữa 2 bức tường đối lập nhau chỉ có 3 người... Dịch thiên hào sau cái vụ móc của cô con gái thì buông điếu thuốc xuống, quay sang nhìn, ánh mắt thật lưỡng lự. Giờ thì tôi thấy sợ, nhưng cái ánh mắt đó thật sự rất đối thân quen.. Đầu óc tôi loạn hết cả lên..

“Cô ta lm gì con?” “Không thềm nghe con nói.”

Chỉ là không thềm nghe thôi sao? Tôi khinh loại người này. Và người đàn ông toát lên cái vẻ lạnh lùng đó lại nhìn tôi 1 lần nữa. Tôi xin ông tôi van ông.. cho tôi biết sự thật đi.

“Ông là gì đối với tôi?”

Giọng tôi nhỏ lại, đầy nghi ngờ. Nhưng thật thất vọng, ông ta lại đáp lại trái ngược với mong đợi của tôi.

“Tôi là cha của con bé... Cô đã làm con bé nhà tôi buồn.” Xin hãy trả lời đi, cho tôi biết sự thật đi. Tôi chán nản lắm ơy.

“ÔNG LÀ GÌ CỦA TÔI???”

Tôi “gào thét” trong nước mắt. Cái điệu bộ gào thét như bây giờ, đáng lẽ phải là lần đầu tiên, sao mà cứ như cả chục lần. Thiên hạo nhìn tôi ngạc nhiên, ông ta ầu trĩ hơn tôi tưởng. “Tôi không là gì cả” “2 cha con ông y như nhau.”

Tôi kết thúc bằng câu nói chẳng có nghĩa lý ấỵ. Nực cười thật. tôi nhếch mép cười. Giờ tôi thật sự muốn cười. Sao ông lại xuất hiện? Lí do? Lí do? Tại sao nhìn ông tôi lại đau lòng đến thế? Tôi lấy tay gạt nước mắt, phải kìm nén, phải kìm nén. vào phòng tập, TFBOYS nhìn tôi đầy thắc mắc. Nổi buồn tôi dịu lại... Ước gì tôi có thể quên đi. Tôi bơ phờ nằm dài trên ghế sofa. Hehe lại nhớ đến cái cảnh 3BB nằm trên ghế, chân đã dài lại còn gác lên nhau. Buồn cười quá đi. Dù tôi có đau lòng đến đâu chỉ vì nghe vài cái tên, thì tôi vẫn biết Khải bảo nhìn tôi nãy giờ. Anh lại đến bên cạnh tôi. Em yêu anh, hihi. Anh là người quan tâm em nhất.

“Em có sao không?” “.....”

Tôi ngược mắt lên nhìn. Thank you my star. tôi bơ quơ trong không khí hết như tên say rượu, mà tôi có say đâu nhĩ?

“Em có sao không hả?” Anh ấy hét ầm lên làm kinh động mọi người. Thấy tôi cứ như 1 con điên, quản lí đành đưa tôi về nhà.

:: NHÀ TFBOYS::

Tôi trở về trong sự chán nản. haizz có vẻ tôi suy nghĩ hơi nhiều thì phải. Vậy thì làm gì giờ. TFBOYS chỉ biết lững thững đưa tôi vào nhà, còn chuyện gì tôi tự lo liệu. vào phòng tôi nhảy hẫ hẫ lên giường nằm suy nghĩ giờ tôi muốn ngủ.

“Cộc cộc cộc.”

Có tiếng gõ cửa? Tôi ngồi dậy vuốt lại mái tóc, mở cửa. Gặp 3BB phải đẹp để chứ hờ hờ. Thì ra là Thiên Tỉ, anh ấy nhìn tôi bơ phờ có chút lưỡng lự nhưng rồi cũng hỏi han vài câu xong biểu đi ăn cơm. Tôi đóng cửa phòng lại và đi vào nhà bếp. Dù đã ngồi xuống nhưng ai cũng nhìn nhau mà không cầm đĩa lên. Ui da tôi đói lắm rồi nhưng chẳng lẽ đầu têu trước Haizz cơm canh nguội lạnh hết ọỵ. tôi đành cầm đĩa lên và GẤP trong 3 cặp mắt ngạc nhiên. Ăn đi ngon mớ. Ngay phút giây đó 3 đôi đĩa còn lại cũng được cầm lên...

” Này miếng này của em cơ mà.”

Xin thưa mí cở, tôi hơi bất lực, ngay lúc này tôi đang tranh giành miếng ăn với Nhị Nguyên. Hi hi thứ gì tôi cũng thể nhường nhưng miếng ăn thì không được. Chứng kiến cái cảnh nửa thật nửa đùa đấy, Khải ca đành xen vào

” Nguyên em nhường không được ak?”

Lập tức Nhị ca nhìn ca ca. Xin lỗi anh em đã làm tình bạn sứt mẻ. Hừm nguyên nhi thôi không chấp nữa nhường cho tôi....

Trong 3 người đó....chỉ có 1 người...1 người duy nhất....đang cắm đầu vào cái điện thoại. mà không biết nó có sức hút gì ngoài cái màn hình lập lờ ấỵ mà Thiên Tỉ vừa từ tốn ăn cái tay thì cứ lướt lướt. tôi lay người anh ấy, làm cái vẻ mặt đang chăm chú....bỗng nhiên bị ngậy thờ.

“Yoori, cái gì?” “điện thoại anh có cái gì vậy?”

Không cần đợi câu trả lời tôi ngó mắt vào màn hình điện thoại. Các bạn có biết là cái gì không????? Rõ khổ ăn không ăn ngủ không ngủ nói không nói, mà cứ chúí chúí vào cái màn hình xem bình luận của fan chấт Thiên Chỉ Hạc. Chỉ là ảnh vừa post 1 tấm ảnh mới. hehe thảo nào suốt nãy giờ ngồi cười mà không buồn với anh em. Tôi cầm đĩa chỉ chỉ liếc mắt cười đều với 2 ca ca còn lại.....Họ cũng nhìn tôi....Trời ơi tôi không nhìn được cười... Cả đám cười phá lên, cuối cùng gương mặt lạnh lùng đó đành tắt tạm màn hình điện thoại, nhìn 3 cái vẻ mặt như hề, cười muốn té ghế luôn của chúng tôi.

“Cười gì vậy?” Thiên Thiên đặt đĩa xuống, khoanh gọn tay lên bàn nhìn. Anh ấy cứ bị yêu ế.

“Có...cười...ười...gì đâu...” Nguyên Nguyên xua tay cái miệng lúng búng đầy thức ăn. Huh...giờ nhìn anh còn buồn cười hơn. hahaaaaaa.

Trong cái đám này, đầu tên là tôi, cười to nhất xưng là tôi, sung nhất cũng là tôi, đứa con gái duy nhất cũng là tôi.

.....Bữa ăn lại diễn ra.....trong đó có rất nhiều thú vị...

::8pm::

Giờ đã 8h rồi mấy chế ạ. Thật sự tôi không thể làm gì ngoài ngủ. Nhưng nằm mãi không tài nào chợp mắt được. Chán thật.. Tôi cứ lẩn đi lẩn lại trên giường, làm đủ mọi việc.

“Cộc cộc.” Lần này tôi nghe mấy lần gõ cửa. Tôi bò rột dậy. Là Dương Dương hehe vừa nãy em trêu anh xin lỗi.

“En có muốn đi dạo không?” Chắc vì tôi lùn quá hay sao mà anh ấy phải cúi nhẹ người xuống, em lùn quá hihi.

“Uwmmm được ạ.Em cũng đang chán ạ.”

Tôi cười ngai ngừng và đóng cửa để thay quần áo.Chắc giờ này ngoài trời đẹp lắm,thời gian này đi là tốt nhất. Sau khi sửa soạn xong, tôi ra ngoài cùng 3BB, có vẻ tâm trạng đang bức bối của tôi sẽ dịu lại khi ra ngoài.

::Công viên::

Tôi đi lướt qua những hàng ghế đá, vượt qua từng ngọn gió. tôi lon ton chạy trước...Xin nỗi đau trong lòng tôi hãy xóa tan tôi xin đây. Dịch Thiên Hạo...Thiên Vi hãy xóa đi trong kí ức tôiiii

Xin lỗi nhé chap này mk hơi chú tâm đến tâm trạng của Yoori, mà ít sâu sắc về TFBOYS. Chắc chắn chap sau sẽ ko thể đâu ạ.

7. Chương 7. Cắt Ngang Dòng Nhật Kí 1

Tôi chạy vù đi một lượt, lướt qua từng hàng ghế đá. Những kí ức đau buồn hãy xóa tan đi, cái gương mặt lạnh lùng đó, cái cử chỉ làm người ta ón người khi đối diện.... biến ra khỏi tâm trí tôi đi.Dịch thiên Vi...Dịch Thiên Hạo các người là ai mà sao lại xuất hiện trong cuộc đời tôi? Làm cho tôi phải tò mò đến mức đau khổ, đau đớn đến như thế.

Tôi cứ chạy chạy mãi, chạy đến mức hai đôi chân muốn rời ra. Mọi uất ức trong lòng tôi dồn lại, nhưng không biết lí do tôi uất ức, nó dày nát trái tim tôi cứ như có 1 nhát dao đâm sau vào tim....(có vẻ cảm xúc hơi quá...hì hì) Thấy đã mệt tôi dừng lại, không biết chỗ này là chỗ nào nữa, nhìn là lạ...

” Yoori.....yorri....”

Tôi nghe thấy tiếng gọi và đi về chiều ngược lại, cố ngó ra phía đằng sau...Tiếng 3BB thì phải, chắc mình lên đứng lại chờ thì tốt hơn. tôi đứng lại, đôi lúc lại nhón nhón người, hình ảnh của họ, cái dáng vấp vù dấp dấp vừa bất cẩn mà cũng dễ thương ấy nhìn yêu thật.... thấy họ đang chạy lại gần, tôi tiến lên...thì bùm...tôi bị lôi vào bụi cây ven đường...

Áng ngột thở, tôi không thở được, xin đừng tha cho tôi.... tôi cứ thế giãy giữa nhưng không có ích gì. mắt tôi cúi lại, cảnh vật xung quanh nhạt nhòa.... nhưng tôi vẫn nghe rõ tiếng gọi, cái giọng ấm áp, của 3BB....

Tôi lơ lơ tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, tôi lắc nhẹ người nhưng không sao cử động được. cái người tôi sao lại nhức khắp mình mẩy thế này. tôi tựa mình, thì bị cái gì đó siết chặt lại. không gian lúc này, quanh tôi một màu tối đen như mực, không có một ánh sáng nào cả, nó không làm tôi rùng mình, nhưng....cái cảnh này...quen thuộc lắm, tôi đã trải qua rồi... Tôi bắt lực tựa đầu vào cây cột sau lưng, giá tôi mang một thứ gì đó có ích hơn một chút để tiện hơn trong lúc này...mà giờ hình như trời vẫn tối thì phải hay là trong căn phòng này đóng kín mít nên không có ánh sáng nhỉ?.... Mà không biết giờ này thần tượng của tôi đang làm gì. Họ đang chơi...hay đang rời rít khi không thấy tôi ở công viên? ..Tôi đang lan man trong dòng suy nghĩ thì thấy có tiếng cửa mở“cách” và có ánh sáng lập lòe trước mắt. Có người đến gặp tôi.. Rốt cuộc là ai?Tôi

cố căng mắt nhìn rõ khuôn mặt của người đã bắt tôi vào đây... thì ănn một cái bạt tai. Nó thật đau điếng, đau thật. Có vẻ đây là cái tát lần đầu tiên trong đời tôi...

“Mày tỉnh chưa con kia.” Tôi ngẩng lên, là cô????????? tôi kinh ngạc và đưa mắt chăm chăm nhìn Thiên Vi.

“Tôi tưởng cô hiền lành lắm...” thật sự câu này không liên quan gì cả. Cô ta nhìn tôi trong khi tôi đang cố gắng cứu dây thừng. Hự hự tôi không quen làm việc này.

“mày nói gì hả con kia??” Cô ta trợn ngược mắt nhìn. Ghét thật.

Tôi lặng thinh, cúi cúi vào công việc của mình. Ờ thiên Vi cô ta đang cầm 1 cái điện thoại. Bìa có vẻ giống của tôi...

“Cô đang cầm...điện...th...oại..của...ai?” Cô ta ngạc nhiên nhìn rồi dơ thẳng cái màn hình vào mặt tôi. Là của tôi? Nó đang bị khóa... nhìn cái vẽ mặt ngây ngô bây h tôi biết thừa Thiên Vi đang cố mở khóa. Cái mặt kháu...nó dính liền với cuộc sống của tôi..... Chắc cả đời hoặc là một khoảng thời gian khá dài, cô ta không mở được. Oái buồn ngủ thật đấy. Tôi rú mắt lại, ngáp và đi sâu vào giấc ngủ, bỏ mặc cô ta....

:: Sáng hôm sau::

Tạt...tùm.... Ai tát nước vào tôi vậy? Sau một ca tát nước mạnh, tôi lơ dờ tỉnh dậy. Đầu tóc tôi ướt lèm bèm, nhem nhuốc, chắc giờ tôi như một con điên bởi vì mỗi lần gội đầu xong, ai nhìn thấy cũng phải khiếp sợ và tưởng là con ma. Trời ơi??? Có chuyện gì đang xảy ra? Sao tôi dính nước?? Tôi ngược mặt lên, trời đã sáng... Ánh nắng đã lọt qua khe cửa.. một ngày mới bắt đầu... À tôi phải xem cái tên đáng ghét nào đã làm chuyện kinh thiên động địa này. Có một khuôn mặt nhìn rất quen..Lại là cô ta, ngày nào cũng chạm mặt kiểu này tôi sớm già.

“ê.....” “gì?” “Tỉnh hẩn chưa hả?” “Kệ tôi, tùy cô nghĩ..” “Mày.mày...”

“Rìng rìng rìng...Listen to my heart...” âm thanh điện thoại của tôi? Tôi cố giương mắt tìm nguồn phát ra âm điện thoại, thì thấy trên tay thiên Vi đang cầm 1 cái điện thoại, đúng ọy hôm qua cái điện thoại của tôi đã ở trên tay cô ta. Mặt cô ta cứ nhìn chăm chăm vào màn hình, loay hoay không biết nên làm gì. Cách. Vừa chấp nhận cuộc gọi, tôi đã nghe thấy tiếng hét thất thanh..chỉ có thể là họ...“Yoori em ở đâu vậy??? Sao bọn anh không thấy?”

Vậy là họ quan tâm đến tôi, chứ không bơ...)))

Lòng tôi chợt trở nên ảm áp hẳn, chắc giờ Thiên Vi ghen tị dữ lắm. Vì tôi thấy mặt cô ta đỏ bừng bừng này giờ...Haizz,,,

“Đấy m nghe đi.” “Cô không sợ tôi nói cô bắt tôi hay sao?” “Dù sao m cũng có biết nơi này đâu...”

“Tôi không nghe.” “M nghe nhanh đi.” “Không. Tôi đang mệt tôi k thích nghe.”

Phụp, cái điện thoại bị tắt ngúm, cô ta không còn cách nào khác. Nực cười.

Chắc chắn tôi sẽ không ở nơi này đâu... Có khả năng như vậy. tôi phải tìm mọi cách để thoát ra nơi này. Thiên Vi đi ra khỏi, đóng chặt cửa lại. Tôi chú ý quan sát từng ngõ ngách trong phòng. Cách. Hết người này đến người khác. Hết Thiên Vi lại đến ai? Người này là đàn ông? và nhìn thấy ng đó, lòng tôi bất an vô cùng. Cái dáng dấp đó cứ bước từ từ vào một cách thần nhiên. Tôi cứ dần thu mình lại, co dúm về đến khoảng diện tích nhỏ hẹp nhất. Ông ta cứ tiến lại gần, mỗi lúc một gần... Và lại đột ngột dừng lại, dơ điều thuốc lên. Trong không gian tối đen như mực này tôi k thể nhận đang được người đang đứng trước mặt. Nhưng tôi chỉ kịp nhận ra cái điều thuốc đang cầm trên tay và cái giọng nói thêu thảo...hichic...

“Sao cô lại ở đây?” “ông là ai..” Cô không cần biết.”

Nghe câu lại tôi lại cảm thấy sao ông ta giống tôi đến thế.

“Sao cô lại ở đây?” “Thiên Vi..con gái Thiên hạo.bắt tôi vào đây>” “Sao con bé lại bắt cô vào?”

Ông ta vừa nói vừa đi ra phía sau..Cách cách tiếng dép cứ lê lét trên sàn nhà...

“Tôi...không biết.”

Tôi ngó ra phía sau thì kịp biết, con dao..ông ta chuẩn bị vung lên.Đừng đừng giết tôi..Tôi chưa có bạn trai...chưa lập gia đình...chưa có công danh ổn định..

Phụt. tôi tưởng rằng trong cái phút giây đó tôi đã gặp diêm vương nhưng cái dây thừng đột nhiên đứt ra, và rơi xuống. Tôi trở mắt nhìn. Trong cái giây phút bất thần của tôi ông ta đã đi từ bao giờ. Tôi cẩn thận đi ra cửa sau, cánh cửa vừa mở ra thì trước mắt không phải nơi nào khác. Công viên? sao tôi lại ở chỗ này, rõ ràng tôi được đi rất xa..

tôi thôi suy nghĩ và ra khỏi căn phòng quái quỷ đấy. Giờ là ban ngày nên nhiều người qua lại, nhưng cảm giác trống vắng trong lòng tôi vẫn còn. Có một điều không hay đã xảy ra... À cái điện thoại của tôi. Tôi cẩn thận quay lại và lần mò tìm cái điện thoại

“Cô tìm cái gì?”

Một người đàn ông lạ mặt, hic hic có lẽ bằng tuổi tôi.Tôi cứ lờ đi

“Cô..” tìm điện thoại.” “Cái này hả?”

Tôi quay lại định giật lấy cái điện thoại thì hần giờ lên. có vẻ chiều cao của tôi không bằng hắn. Không đo được chiều cao tôi dùng sức hét..Ka ka chộp được oy. Tôi chạy vụt ra trung tâm công viên. Phù phù...Mồ hôi đầm đìa chảy ròng ròng trên mặt tôi... Lần đầu tiên tôi sợ thế này..

“Yoorri?//yoorri” Cái tiếng gọi đấy lại cất lên. Tôi ngó nhìn xung quanh nhưng không thấy gì hết. nó cứ vắng vắng bên tai, hay là tôi bị ảo tưởng???

Nó lại vang lên, lòng tôi nhức nhối vô cùng. Mở điện thoại ra thì có hàng chục cuộc gọi.. Đều là TFBOYS? tôi không tin vào mắt mình vào chạy vụt ra khỏi công viên.

công viên ở Trung Quốc thật lớn khiến tôi phải chạy mãi chạy mãi trên đường. Nhưng tôi phải tìm nhà mình...Nhà?? Nhà...???

“Yoori!” Lại một nữa vang lên, tim tôi đau từng cơn...Tôi không chịu nổi tiếng gọi ầm ập đó. Xin đừng vang lên...Xin đừng nhắc tới...

Ặc..khực... tôi quy người xuống... à mắt lim dim nhìn thấy 3 bóng người đang hót hải chạy đến...

Toi cứ thế mà lẩn ra đường không biết mô tê gì cả nhưng tôi vẫn có cảm giác ầm ập lạ thường,có cái gì đã sưởi ấm trái tim tôi.

*** Choáng tâm sự với mọi người một lúc ạ vì con bé đang bất tỉnh** Mk xin lỗi vì thời gian vừa qua không đăng chap mới vì ôn thi mà. * giờ mk sẽ tích cực viết lại mong mọi người cho nhận xét hen** Á con bé tỉnh rồi**PP

Tôi lim dim mở mắt, trước mặt toàn là một mây trắng, chẳng lẽ đây là địa ngục??(địa ngục màu đen mà má* má này lẩn chỗ người ta đang nói**

Nhìn xung quanh người tôi chỉ thấy toàn phụ kiện gắn vào, cái bệnh viện chắc? Nhưng tôi có sao đâu mà...đang suy nghĩ miên man thì nghe tiếng bước chân...Nghe quen quá

“Yoori..” Nghe tiếng gọi tôi giật mình, 3 ca ca...ôi nhớ quá...chạy đến cạnh tôi và hỏi han mọi thứ? Tôi đã làm sao sao?

8. Chương 8. Cắt Ngang Dòng Nhật Kí 2

^^ nhờ sự góp ý của các bạn mà mình đã dần chỉnh sửa hen ^^

Quay lại với 1 màu sắc mới.....hey.....

Tôi lim dim nhìn ra khung cửa sổ, bầu trời hôm nay thật đẹp.. Nắng chan chứa những nụ hôn ầm ập đôi môi hồng. Gió mang những hơi ấm nhẹ nhàng anh mang đến.

Tôi nhìn cảnh cây thường xuân ngoài kia và nghĩ. Vớ vẩn thật!

À tôi nhớ TFBOYS, không biết giờ này họ đang làm gì, đang diễn, đang ngủ, đang ăn, đang nói chuyện? tôi cứ suy nghĩ băng quơ trong sự yên tĩnh đến lạ lùng. Nhưng sao tôi thấy nhớ họ nhiều quá, không phải dưới cảm xúc của một fan, một TDT..

-Yoori...- Nghe tiếng gọi tôi quay đầu về phía cửa thì bóng Khải ca đập ngay vào mắt. Người anh ấy ướt đầm mồ hôi, mặt nhễ nhãi.. Ước chi tôi có thể đứng dậy đỡ anh ấy về ghế nhưng mấy cái phụ kiện xung quanh người cứ ghì chặt lại..(Như 1 bạn đã góp ý, lời thoại mình sẽ viết bg “-” để phân cách rõ ràng hơn)

- Anh.....anh làm gì ở đây?

Tôi bất giác hỏi lạ thì anh ấy không trả lời mà mệt mỏi tựa người vào ghế, thở phì phào.

-Anh làm gì mà mệt thế?-Tôi hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu hỏi nhưng vẫn không nhận được câu trả lời...

....

-Anh đến thăm em ak?- Không biết có phải lúc đó tôi ảo tưởng không mà phát ngôn ra câu ngu ngốc đó, cái câu nu lốc -_-.. Thế mà anh chỉ nhìn tôi với chiếc băng gấu dán bên lề má.

....

-Anh mệt lắm không?-Lần này câu hỏi của tôi quan tâm hơn rất nhiều.Chắc lần này anh lại không trả lời tôi..Anh bỗng nhiên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi bằng 1 câu hỏi, giọng rất nghiêm chỉnh. Và điều đó làm tôi dễ chịu.

-Em đỡ chưa?

-Đỡ đỡ...Hơi hơi

Anh phi cười. Và rồi, nhìn thấy anh cười, nụ cười ấy... tôi phải thừa nhận rất ấn tượng với 2 chiếc răng khểnh trông rất duyên.

Nhờ anh, tôi đã vơi đi phần nào đau đớn, tôi đã cảm ơn anh.. Bởi đó là câu tối thiểu. Khải đến được 1 lúc thì Thiên, Nguyên cũng ủa vào thăm tôi với bánh, với sữa, ..Nguyên còn tâm lí mua cho tôi một chiếc bánh nguyên tiêu. Nó rất ngọt, hợp với khẩu vị..

4 bọn tôi cứ thế quây quần bên nhau như một gia đình, không hiểu sao tôi lại có cảm giác ấy, nó rất ấm áp và mơ hồ.

:: 2 ngày sau::

- Đây là đơn xuất viện. Em kí vào đây rồi dọn đồ.- Cô y tá quay sang nhắc tôi sau khi làm xong hết mọi thủ tục. TÔI cứ vâng, dạ, bừa đi cho có với bà con. Xu dọn đồ quần áo vào va li, tôi hơn hử vô cùng. Cuộc sống đã bình yên trở lại.

-Hế nhó!!!!

Tôi quay lại đằng sau và mỉm cười ^^ hi. Khải bước tới, tiến gần lại tôi, và đưa tay lên áp vào trán tôi, rồi nghiêng đầu nở 1 nụ cười thật tươi tắn.. Cmnr tôi đổ rồi ...

-Khu trọ-

Mấy cái va li linh kinh đã được đưa và dọn vào phòng tôi từ trước, h tôi chỉ việc vác cái thân về nhà....

Cơ mà hình như bản thân tôi đã quên thứ gì đó, quên vụ trí 1 đồ vật chẳng hay là quên 1 việc tôi cần làm? Tôi cảm tưởng thứ mà tôi quên còn quan trọng hơn những thứ tôi nghĩ đến. Rất cuộc tôi đã quên gì?

“Tít tít tít.. Listen to my heart..” Nghe tiếng chuông tôi nhảy phịch vào góc giường nhắc máy nghe. Nhấp nháy trên màn hình nhỏ xíu nằm gọn trong lòng bàn tay là dòng chữ :“Mom calling”, Là mẹ gọi, phải rồi từ lúc tôi bị bắt cóc, tôi chưa liên lạc với mẹ lần nào.

-A lô!

-Sao con không gọi cho mẹ?-Mở đầu mẹ đã hỏi tôi-Mẹ gọi còn không bắt máy nữa?-Làm tôi ú ớ mãi..

-Vâng hi hi con quên ^^ Sr mom!

- Thôi được rồi- Giọng mẹ trầm lại, nghe thật ảm áp (thật là vi diệu!)- À mà Triển nó gọi con suốt, hình như nó không liên lạc được với con.

-Triển nào? Ai?

Tôi bâng khuâng về cái tên kì lạ. Hình như đã nghe ở đâu rồi, mà cũng chẳng có ấn tượng nào cả.

-Ồ, con không nhớ à? Triển là bạn trai con mà!

-bạn trai? Mẹ đùa à !Cơ mà.. triển con cũng không quen ^^

Vụ tai nạn.. mẹ tôi vẫn chưa biết, phải không? Vì tôi thấy bà không nhắc đến. Cả cái vụ bệnh viện, mẹ biết không?

Tôi xoay người, khoanh tròn chân lại, đặt máy điện thoại kề sát tai

-Mẹ có biết con ở bệnh viện không?

-À..chuyện đấy..mẹ biết.. Con có sao không?

-Ahihi không sao !..Con đi có việc rồi, pp mẹ

- ờ- Giọng mẹ nghe rất buồn, có chút gì đó lạnh nhạt, giá tôi được gặp mẹ bây giờ. Nỗi kinh hoàng trong lòng vẫn chưa biến mất. Lặng người, tôi nằm ngửa ra, bật màn hình điện thoại on fb. ^^ Onl Fb is my job! Mà mở lên cũng không có gì mới. Còn tin nhắn cũng có vài tin, nhưng điều đáng chú ý là ib của nick XXX.

Nick đó bị unlock hay chặn mình nhỉ? Sao mà không thể trả lời cuộc trò chuyện này.. Tôi kéo tin nhắn, tin nhắn nào cũng đều đều, gửi thường xuyên.. Kéo, kéo, kéo cuối cùng cũng đến chốt. Máy cái tin nhắn đầu thật nhạt nhẽo ! Chẳng ra gì cả.. Xàm..Tôi lúi húi đứng dậy vứt điện thoại vô một góc và đẩy cửa ra ngoài.

3BB đang ngủ, chắc họ mệt lắm. Mà bây giờ đồng hồ đã điểm 10h.. Khá sớm.

Tôi đeo vội đôi dép đi vào nhà bếp không quên mang theo cái điện thoại để còn search mạng :)) Đầu tiên làm món gì nào? .. Cà chua xào trứng....Đậu.. Mì....

>o< đầu=" " óc=" " tôi=" " loạn=" " hết=" " cả=" " lên=" ">

:: 30 phút sau::

Lúc này tình trạng vẫn y nguyên lúc trước. Không có một thứ gì được động đến Tôi vẫn cầm đầu kéo kéo để tìm món.. Thời gian trôi qua thật là nhanh!

Lúc tôi còn đang hí húi tay giơ chảo tay cầm điện thoại, thì có 1 người đã bước ra, đang vò đầu như tổ quạ :))) . 2 đứa, bóng dáng k tương đối chút nào, 2 cặp mắt bất chợt gặp nhau, 2 khuôn mặt đập vào mắt nhau. Anh nhìn tôi đơ một lúc,tôi nhìn anh mà mắt ==' chớp liên tục...

-Em? Làm gì vậy?

Tôi lão đảo nhét cái chảo về chỗ cũ.... , miệng lắp bắp:

-Không...không....

cơ mà anh đúng là đao ==(chất Khái)..

-Ồ ờ mà em vô phòng đi.. anh làm cơm

-ớ? em con gái phải làm...anh cứ đi..

Hai chúng tôi giằng co nhau mãi.. cuối cùng cả 2 đều xông vào làm. ==' trong khi tay tôi cứ quơ đồ =, động đầu hồng đây, thì bên kia.. Có một người chân tay nhanh nhẹn, mắt thì tập trung rần rần, quần áo không lếch nhếch như tôi, mà sạch sẽ,tinh tươm vô cùng...ế, sao nhìn ==' chẳng lo lắng chút nào vậy?

Tôi gạt tay vô tình đổ đĩa bột.... Mặt bắt đầu chuyển..

Đỏ...

Xanh.....

Tim.....

Hồng.....

Tôi sợ người lại , không dám liếc ca ca lần nào.. Ôi mẹ ơi!! Khái cứ nhìn tôi, ...Đầu tóc anh đã chỉnh tề..
Ôi soái ca !!!! AAAAAAAAAA!!!

==’ Giờ phút này còn nghĩ mấy cái đấy.

-Em..Này!

-ạ..ạ... gì ạ..??

- Đồ rồi.

-Vàng vàng để em đi dọn ^^!

Anh không một chút lời mắng mỏ, ahihi soái ca!! Tôi lom khom cúi nhẹ người, vớ lấy cái chổi thu rác về một chỗ. Cuộc sống này mà có những người như anh >< em=“” muốn=“” sống=“” hết=“” đời=“” luôn=“” ahihi..=“” tôi=“” cứ=“” rờ=“”>

1 phút..2 phút...

Ể, tôi cứ ngồi nghĩ rồi cười tự kỷ, ca ca đã xong món ăn rồi.Còn khu của tôi anh ấy cũng dọn nốt rồi. Người gì đâu mà phóng khoáng thế chứ !!< hạnh=“” phúc=“” hạnh=“” phúc=“”>>

.. Tôi làm chậm như rùa bò, cuối cùng anh lại phải cúi cái cơ thể 1m8 xuống làm phụ. Nhoáng.. Ôi em kêu anh là Đại thần mất người gì đâu mà nhanh ^^ với đáng yêu cơ!

ngẩn Hai đứa nhìn nhau x2, nhưng anh làm gì mà mắt em mê anh ghê ^^ òa òa. Bỗng, anh gõ nhẹ vào đầu tôi làm trái tim tôi suýt rơi ra ngoài.

- Nhỏ này, làm gì mà lâu thế ==’ Anh dọn phát xong nè!

-Ờ Ờ ..==’ anh nhanh..

Anh lại vươn cơ thể ấy đứng dậy, nhẹ đem rác ra ngoài, ôi tôi ngại ngừng quá òa òa :))Tôi chạy vù về phòng, quần áo vẫn lấm lem bột như con osin ==’. Tôi cứ ngỡ ngỡ, ôi nhìn anh, nhìn anh, ôi ánh mắt ấy, ôi nụ cười ấy,lấp lánh lấp lánh.. Anh nhìn tôi kìa, nhìn lâu >o< oa=“” chu=“” choa=“” mọa=“” ơi...=“” em=“” kêu=“” anh=“” là=“” đại=“” thần=“” mất=“”>

9. Chương 9 . Khi Bên Em

bạn ôn thi nên h mới up ^^ sr nha

Help me! Help me!

Đại Thần ca ca có phải anh quyến rũ quá rồi không ? >< anh=“” nhìn=“” em,ánh=“” mắt=“” đấy,ánh=“” mắt=“” sâu=“” thăm=“” ấy,=“” ôi!=“”>< em=“” hết=“” mức=“” chịu=“” đựng=“”>

cả cái giọng trầm ấm đầy nữa >o< nghe=“” càng=“” mang=“” nhiều=“” tình=“” yêu=“” thương.=“” chết=“” mất!=“” chắc!=“” chết=“” mất!khi=“” tôi=“” đang=“” bay=“” bỗng=“” trên=“” mây,=“” lững=“” thững=“” trôi=“” dạt=“” lại=“” kỉ=“” niệm=“” thì=“” bị=“” kéo=“” tụt=“” xuống=“” đất,=“” tiếng=“” gõ=“” cửa=“” vang=“”>

-My....! Em ra ăn...

Tôi lật chặn khỏi người, vuốt lại hăn hoi mái tóc, len lỏi mở cửa:

-Vàng Vàng!

Chết tiệt! Giác mộng tan rồi :)) Nhưng bây giờ ra ăn, >< tôi=" không=" những=" được=" gấp=" một=" đại=" thần=" chốn=" siêu=" phàm=" không=" đâu=" mà=" gấp=" hần=" ba=" đại=" thần=" !!!!!=" tôi=" cười=" lên=" ngồi=" vào=" ghế,=" không=" phụ=" giúp=" gì=" cả,=" mà=" ba=" đại=" thần=" kia=" đang=" sắp=" bát="=",=" chẳng=" lẽ=" đứng=" dậy=" kêu=" em=" làm=" cho=" à?=" tôi=" chống=" tay=" vào=" cằm,=" mặt="ngơ=" ngác=" ngấm=">< cảm=" giác=" hơi=" dâm=">

Bóng dáng họ cứ lập lờ lập lờ trước mắt, nhanh nhẹn..... Bay.....Đại Thần bay.....

.....Cục cục.....

-Ể....My...dậy ăn cơm nào!

Đang mơ màng...bàn tay Đại Thần đã chạm vô người...cái cảm giác nâng nâng đó cứ kéo dài, kéo dài mãi cho đến khi...mùi thức ăn nồng nàn, xông xộc vào mũi ><..ể, mùi=" gì=" mà=" thơm=" ghê=" ả!!!=" tôi=" lim=" dim=" mỡ=" mắt,=" trước=" mặt=" là=" một=" bữa=" cơm=" thịnh=" soạn,=" rất=" ư=" thịnh=" soạn.= " điều=" đáng=" chú=" ý=" hơn,=" ba=" đại=" thần=" đang=" nhìn=" tôi..=" ánh=" mắt=" rất=" lạ,rất=">

Phải đợi một lúc,tôi mới phát hoảng. Khi nhận ra họ đang nhìn tôi trong khi ==' nhìn này giờ, té ngã..

Và quay sang...Đại Thần "lớn" đang quàng tay vào ghế, nghiêng đầu nhìn, cái tay vẫn đặt lên vai tôi.. Cái tay... cái tay....cái tay...ây ấy !!

Bảo bối ca ca, anh đang làm gì vậy? Bảo bối....bảo bối...cục cưng.....cục cưng....âyây.....>o< đầu=" óc=" tôi=" lập=" tức=" bản=">

Này các anh nói gì đi chứ =='

-Anh.....anh....

-Hử?

-....

-Này! Gọi sao không nói gì?

-Ta ăn cơm?? chứ?

Bụng sần đói+ tôi đang ngại... Sau cái gật đầu, anh"hô hoán" hai ca ca còn lại sẵn sàng ăn cơm. Nhưng họ không rời mắt khỏi, mắt chăm chăm nhìn.. Mặt tôi đỏ ửng lên..Nóng nóng.. Hỏa hỏa.. >< này=" nhé!!!=">

Mặt Nguyên ca này giờ vẫn lạnh, cơ mà nhìn mặt anh hơi đỏ đỏ, hồng hồng, nóng à? Trời đang lạnh + anh mặc áo ấm ==' cái thân người nhỏ nhỏ ấy..có cái hồng hồng, ơ ơ đáng yêu vãi!! Tôi liếc nhìn Thiên Tử. Bất chợt nhận ra, tôi đang nhìn,anh lại cúi gằm mặt xuống..Ặc ặc....

Mà hình như càng lớn anh càng đẹp zai :)) >< ối=" ối=" soái=" ca=" != " aaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!=" í....ít=" nói="=" đối....đối...tôi=" giờ=" đôi=" đưa=" gấp=" bữa=" thức=" ăn=" đi=" ăn=" cho=" có=" với=" 3=" người=" họ.= " ể=" mà="=" sao=" không=" ai=" nói=" gì.?=" tôi=" đá=" chân=" thiên=" thiên=" làm=" anh=" ấy=" giật=" nẩy=" lên.= " giật-giật..=" đang=" nghĩ=" gì=" mà"giật=" góm=" !!=" nhìn=" người=" ta=" xong=" lại=" cúi=" xuống.= " tôi=" lại=" phải=" vươn=" cổ=" cái=" chân=" ra=" đá=" vương=">

-Này!

Nguyên ca chống tay vào bàn, mắt nhìn tôi =='

-ạ??-Tôi tự mạo nhận trả lời

-Lúc này...

-?????

- Em trông đáng yêu thiệt đấy :))

>< òa=“” anh=“” khen=“” làm=“” em=“” xúc=“” động=“” :))=“” òa=“” òa=“” ...=“” tôi=“” đở=“”
mặt=“” x2..=“” sao=“” tự=“” nhiên=“” nói=“”>< thể=“” chứ??=“” ngại=“” quá=“” ngại=“”>

Tôi mặt tưng bửng như quả gấc im lặng cắm đầu vào ăn .. Lâu lâu thần tượng khen lại cảm thấy có một sự phê không hề nhẹ

Sống trong căn nhà idol từ ngày nào tôi dần quen thói sinh hoạt của họ . Nếu được sống mãi mãi thì hạnh phúc biết bao !

:: Ngày hôm sau ::

- Anh ra mua chút đồ mấy đứa ở nhà ngoan nhé ! - Mới 7h sáng , khi Vương Khải cửa cửa ra ngoài anh ấy dặn dò chúng tôi kiểu như con vậy .

- Em biết rồi . Anh ra ngoài cẩn thận ! ^^

Hai đứa kia thì cắm đầu coi phim với chơi game chỉ có tôi là hỏi thăm và nhắc nhở lại . Anh mỉm cười nhìn tôi , nụ cười tỏa nắng với chiếc răng khểnh . Khuôn mặt anh lâu rồi tôi chưa ngắm , cảm giác lâu lắm rồi .

Khi Đại thần ra ngoài , tôi cũng hét ầm ĩ lên thông báo mình cũng ra ngoài . Hai người họ chỉ à ừ ậm ừ vài tiếng rồi baii tôi .

Hôm nay là ngày nắng đẹp , ngày tốt , sẽ không có chuyện gì xảy ra hết

.....

10. Chương 10. Bán Nụ Cười Mua Nước Mắt

Khải đã ra ngoài , tôi cũng lờ mờ đi theo . Đơn giản vì tôi cảm thấy lòng bất an lạ thường , cảm giác như sắp có chuyện gì xảy ra . Tôi bám theo anh , theo đến cuối con đường ngõ cụt thì không thấy anh đâu nữa .

- Ông cần gì ?

Âm thanh phát ra từ chiếc ngõ nghẹo , tôi lép vào tường lắng nghe , cẩn thận không để anh nhìn thấy .

- Cậu biết mà !- Tiếng một người đàn ông lạ vắng vắng lên .

- Tôi cảm ông động đến cô ấy . Ông cần gì ? - Anh gắt lên làm tôi nẩy mình . ” Cô ấy ” ? Lòng tôi nặng trĩu hẳn đi, chắc là người anh yêu .

- Mà biết à thằng nhóc . Hahaa mà phải đưa tao hồ sơ công ty mà không thì con bé đẩy đi tong như lần trước nhé .

Lần trước ? Tôi lại nhớ đến lúc mình bị bắt . Sao có cảm giác giọng nói thân quen lạ thường . Mà lần trước là do Dịch Thiên Vy bắt tôi ...

Mãi suy nghĩ tôi không để ý cuộc hội thoại nữa . Tôi chột lo cho anh , linh cảm của tôi thật sự đúng .

....

- Ra đây đi ! Tôi không thích nghe lén .

Tôi cố nép mình sâu vào tường nhưng bị anh lấy tay lôi ra . Vương Khải anh biết sao ?

- Em đứng đây này giờ phải không ? - Dù đang mặc bộ quần áo bình thường nhưng anh thật bảnh . Anh lặng lẽ nhìn tôi và hỏi .

- Vâng . Em xin lỗi - Tôi xuýt xa trả lời , giọng ái ngại .

- Đi theo tôi .

Nói rồi, anh cầm tay lôi cả người tôi đi . Anh đang nắm tay tôi . Tôi không biết nói gì hơn ngoài cảm giác hạnh phúc . Tôi cười hay khóc bây giờ ? Anh lôi tôi đến một căn nhà hoang rồi dừng lại . Căn nhà nằm sâu trong công viên , tôi nhìn thấy nó thì giật mình lùi lại , căn nhà đã nhốt tôi lần trước. Anh lạnh nhạt cười nhìn :

- Tôi xin lỗi vì không bảo vệ được em !

cách xưng hô có hơi khác thì phải . Lòng tôi rối bời lên , tôi lắc nhẹ đầu . Anh mỉm cười mãn nguyện nhìn tôi . Nụ cười mà em muốn thấy đâu như này chứ . ANh cố gượng cười chứ đâu phải cười thật sự đâu . Tôi muốn khóc , sao tôi lo cho anh quá , lo quá ..

Chúng tôi về nhà cùng nhau , trên đường chỉ có tôi nhìn anh , cảm giác như hai người xa lạ , khoảng cách xa hằn , giữa một fan và idol . Trên con đường tương lai , liệu em còn được thấy được ở cạnh anh không ?

- Tôi ..

- sao anh ?

- Tôi muốn nói chuyện với em . Lát gặp nhau ở phòng bếp .

Tôi khẽ gật đầu , tò mò và đi về phòng , lên giường ngủ một giấc . Thiên Tử và Vương Nguyên đã ngủ rồi . Chắc chơi game chán rồi lăn ra ngủ .

” Cộc cộc . ” Nghe tiếng gõ cửa tôi đi ra ngoài thì bị anh lôi vào một góc . Cảm giác sờ sợ . Trông anh giờ quẩn rũ hơn tôi nghĩ . Ánh mắt màu cà phê của anh đăm đăm nhìn tôi .

- Có lẽ đây là lần cuối tôi gặp em .

Tôi òa lên khóc .

- Tại sao chứ ? tại sao ?

- Giờ . em đi ra khỏi đây đi . Tôi không còn gì để nói .

Tôi khựng lại . Vậy là kết thúc sao ? Mặt tôi tái sệt , anh buông người tôi ra và đi về hướng phòng . Anh ! Sao anh quá đáng đến thế ? Em đã làm sai điều gì ? em có làm gì đâu . Em chỉ quan sát và yêu anh trong thầm lặng vậy thôi . Tôi sụp hẳn xuống , tựa người vào tường , tuyệt vọng hơn bao giờ hết . Cảm giác hạnh phúc khi nãy là giả tạo hay sao ? Tôi gục mặt xuống, có gì đó long lạnh ở mắt . Nước mắt rơi rồi , rơi vì anh . Ngồi được một lúc, sau khoảng thời gian tôi chờ đợi anh quay lại nói câu xin lỗi hay câu giải thích , tôi vào phòng thu dọn mọi thứ . Trời chiều , tôi ngoảnh lại nhìn một lần nữa . em muốn nhìn anh . anh à !

Mọi kí ức ngăn ngủi ở căn nhà này , tôi sẽ lưu giữ mãi mãi ,cả anh nữa , em sẽ quên đi cố gắng quên đi .

11. Chương 11. Hạnh Phúc Không Chọn Em

Tôi lò dò đến công ty . Khi gặp quản lí , thấy tôi , tay xách vali , tay cầm áo , anh ngỡ ngàng .

- em về nước 1 thời gian .

- sao lại về ?

- em không còn tâm trạng nữa . Tạm biệt anh ! Gửi lời chào đến các thực tập sinh và giám đốc giùm em . Em cảm ơn !

Nói một mạch , tôi quay về hướng ngược lại , ra sân bay mua vé .

:: Sân bay ::

Đến nơi , nhìn xung quanh , tôi thơ thẩn chạy mò đi tìm nơi bán vé . Đến khi mua được , tôi lại muốn vứt nó đi . Em nhớ anh , Vương Tuấn Khải ! Sao anh lại bỏ em ? Em đáng ghét thế ư ? Hay em quá phiền phức . Thời gian ở bên này tuy ngắn ngủi , nhưng anh à . hạnh phúc nó không chọn em , em cũng không níu kéo được nữa .

Ngày mai xuất phát . Tôi tranh thủ thời gian đi đó đây , ngắm nhìn , thu gọn mọi cảnh vật vào tầm mắt , đi ăn thử đủ mọi thứ , chắc sẽ không còn thời gian quay về nơi này nữa .

:: Sáng hôm sau :: Tại sân bay Bắc Kinh

Tôi đã sẵn sàng lên máy bay , Chuyển xong hành lí , trình bày hộ chiếu , tôi lò dò đi lên máy bay . Tạm biệt nhé Trung Quốc ! tạm biệt nhé TFBOYS , em sẽ nhớ các anh , nhất là anh , Đại thần trong lòng em , Vương Tuấn Khải , tạm biệt nhé quản lí , giám đốc ! Tôi cố ngoảnh lại dành những câu nói cuối cùng và bắt đầu chuyến hành trình đi về Việt Nam .

Trải qua một quãng đường dài , Tổ quốc thân yêu đã hiện ra trước mắt , em thấy đỡ hơn rồi anh ạ . Em sẽ nhớ anh nhiều lắm , Đại Thần của em .

- heyyyyyyyyyyyyyyyyy !!!!!!!

Vừa về đến cổng tôi đã hét toáng lên làm ai cũng giật mình . Mọi người nhận ra sự hiện diện của tôi thì ôm chầm lấy , vui mừng hơn hở . Tôi nhảy cẫng lên .

- Con về rồi ! Con về rồi !

- Con bé này

Mẹ lôi tôi vào nhà . Mới có mấy ngày mà mẹ hỏi tôi đủ thứ chuyện, hỏi han này nọ , à , mẹ nhắc đến Vương Khải . Tôi lại chạnh lòng , anh ấy đã đuổi tôi đi , còn lí do gì để níu kéo và gặp nữa .

- Con mệt rồi ! Con lên phòng chút !

Mẹ hiền từ gạt đầu nhìn tôi. Có gì đó cay cay ở mắt . Sao tôi muốn khóc quá . Tôi nhớ anh !

12. Chương 13 . Thiệp Hồng Không Mang Tên Anh

Ring..ing..ring .

Chiếc điện thoại cuối giường rung lên , tôi khó hiểu nhặt lên và coi . Đại ca calling . Mặt tôi tối sầm lại , cả cơ thể cứng nhắc . Em đã muốn quên anh mà . ANH đuổi em đi mà ! Sao lại gọi cho em ? Rõ ràng anh bảo không muốn nhìn thấy em nữa mà ... anh ..

Tôi gập máy xuống , thả lỏng người .

Một hồi chuông nữa lại tiếp tục réo rắt .

- A lô !

- Thiên My .

Nghe người bên kia dây gọi tên mình , mặt tôi đỏ ửng lên .

- Sao ?

- Em về nước ?

- Phải . Anh nói không muốn nhìn thấy tôi nữa mà . Tôi đã rời xa anh rồi đấy , tôi xa anh theo yêu cầu của anh rồi đấy . Chuyện này vui nhỉ ? Biết thế tôi không vô Trung Quốc làm gì , hãm mộ các anh làm gì . Đó , giờ sao ? Một vòng luẩn quẩn , tôi vẫn phải trở về Việt Nam , mà đau hơn , tôi bị đuổi . Vậy sao lúc đầu không cho tôi vào nhà luôn đi, anh thích làm người khác đau khổ vậy hả ? - Tôi cầm chặt máy , gắt một hồi . Đầu dây bên kia vẫn im lặng , có lẽ trúng tim đen phải không .

- Tôi xin lỗi . Tôi ..

- Không nói gì nữa ! Coi như tôi với anh cứ như là lướt qua nhau đi , vô tình chạm vai nhau ! Chúng ta không duyên , không phận , không quen nhau .

- Tôi xin lỗi . Tôi nói vậy em điếc hả ?

- Chuyện nào cũng có hồi kết . Anh tính nói câu xin lỗi rồi tiếp tục dày vò tôi à ? Trò này vui nhỉ ? Sao không diễn sâu..

- Em quá đáng rồi nhé . Em tưởng tôi đuổi em đi không có lí do à ? ai ngờ em về nước đâu . Tôi cần bảo vệ em . Tôi mới bảo em rời khỏi nhà chứ bảo em về nước à. Con nhỏ kia , em nghe rõ cho tôi . Tôi - Yêu -

Em . Vậy nhé ? Em nói câu nào nữa không hả ? - Anh cắt lời tôi - Em muốn nghĩ gì thì tùy . Tôi không ép buộc em . Tôi chỉ là thằng yêu đơn phương vớ vẩn qua đường thôi chứ gì ? Em đau , em khóc , em tưởng tôi không như vậy hả ?? Hả hả hả ?!

” Tôi - Yêu- Em ” Tôi sưng người . Anh , anh yêu em à ? Anh có nói thật không ? Hay anh tính làm em đau rồi .

- Em yêu anh . Điều đó không phủ nhận được .

- Cho tôi xin lỗi vì hôm qua nói những điều không hay với em . Em chờ đi , đến khi mọi chuyện kết thúc , an toàn , tôi sẽ tìm em .

Phụp . Tít tít tít . Gió từ cửa phòng thổi vào , mát lạnh . Lòng tôi cố kìm nén , bây giờ , đau lòng hay nên vui vẻ đây , tôi nên làm gì lúc này ? Sao tôi như chong chóng vậy :((Chờ đợi . Em sẽ đợi câu nói của anh .

::

- Hi yoo !! Con đi học .

Thời gian cứ hờ hững trôi qua , sau cú gọi bất ngờ của anh , Vương Tuấn Khải . Tôi đã có ngôi trường ổn định để học , cuộc sống cũng dần dần với cạnh đi nỗi đau . Gia đình tôi cũng khá ổn định lại . Tất cả đã thay đổi, chỉ có em , anh à , em vẫn chờ đợi lời hứa của anh .

1 năm trôi qua . Lời hứa đầy trong lòng tôi tưởng như không phai nhòa , tưởng như ngày hôm qua anh mới nói , mà không biết anh có quên không .Câu ” tôi-yêu-em” phát ngượng đi được . NĂM nay tôi suýt soát lên lớp 11 , anh đã bước sang tuổi 17 , tôi vẫn hóng tin anh , coi chương trình anh làm hàng ngày . Chờ đợi trong âm thầm , vẫn luôn hạnh phúc nhất . Ngày nào , tôi cũng gọi cho Thiên Tỉ với Vương NGuyên cho dù cước gọi quốc tế đắt đến cỡ nào , còn khi gọi anh , chỉ có tiếng tít tít , không hồi âm , dần dần tôi lên weibo nhắn tin cho anh , mỗi ngày một câu chuyện về thế giới của tôi , nhưng anh chưa xem bao giờ , dù chỉ một lần , cái đó gọi là yêu . Thứ mà tôi đang theo đuổi mù quáng , em yêu anh , mãi mãi như vậy , Đại Thần của em .

13. Chương 14 . Thiệp Hồng Không Mang Tên Anh 2

Lần nào tôi coi chương trình anh cũng cười , nụ cười có thêm cái răng khểnh , và tôi cũng cười , người ta nhìn vào lại bảo tôi bệnh hoạn , tự kỷ .

- Hi yoooooooo ! - Tôi nhảy bổ vào lớp , thấy bọn nó thì hét âm lên . Vâng , cả lớp trở mắt nhìn tôi như mọi ngày . Tôi nhanh gọn ngồi vào chỗ tám chuyện , chủ đề hàng ngày : TFBOYS . Vì đây là trường mới , nên họ cũng không biết tôi là thực tập sinh Yoori , là người quen với TFBOYS .

- Ê ! - Nhỏ nhi , Lưu Hạo Nhi , húc vào tay tôi ,

- Sao ?

- Hôm qua t coi chương trình thấy Khải ca ca nói có bạn gái rồi đấy ! BUồn thiệt !

Tôi nghe tin như sét đánh ngang tai . Không biết lúc nào , đầu óc tôi nghĩ quẩn , nước mắt trực trào ra , òa , lăn dài trên má . Vậy là lời hứa như gió thoảng qua tai thôi sao ? Vậy là anh không giữ lời hứa . Lũ bạn nhìn tôi mà sốc không tưởng nổi , dĩ nhiên họ cứ nghĩ tôi đang khóc vì anh là idol .

- Sao m lại khóc ?

Vừa khóc tôi vừa cố nghĩ cái lí do hợp lí cho vụ việc .

- Rõ ràng anh ấy bảo 25t mới có bạn gái cơ mà . Sao giờ chưa gì đã .. Hức hức

- Thôi thôi nào . Nín , nghe t , nín nín . Điều đó cũng tốt cho anh ấy mà .

Tim tôi đau quặn quạy . Quá khứ chắc cũng chỉ là quá khứ . Sẽ không còn vấn vương nữa .

Ra chơi , tôi mở điện thoại , gọi cho Thiên Tỉ . Anh là người tôi an tâm nhất để hỏi chuyện .

- Thiên Tử .
- Thiên My à ?
- Vâng . Anh cho em hỏi cái này được không ?
- Em hỏi đi .
- Khả ca . Có bạn gái rồi à ?
- Đâu .anh ấy suốt ngày quanh quẩn ở nhà , ở công ty lấy đâu ra bạn gái .
- Vậy ? Còn cái chương trình ?
- À ! Anh ấy bảo đó là người anh ấy yêu nhưng khoảng cách khá xa , người đó cũng yêu anh ấy :)) nên đó gọi là bạn gái .
- Tôi cười sặc sụa , đó mà là bạn gái à ? Định nghĩa h loạn hết rồi
- Cơ mà . Sao em gọi anh ấy không được , nhắn tin weibo cũng k thấy 1 chữ ” đã xem ”
- Chắc anh ấy bận . Em đừng buồn . Thôi , anh cúp đây , có lịch trình rồi . Baii em
- Tít tít tít . Thiên Tử cũng bận rồi . Đại Thần cũng bận , thế là sao :((
- Ring ring ., Tôi vừa cúp máy thì có người gọi liền đến . Số lạ .
- A lô !
- Thiên My .
- Giọng ấm ấm đấy , tôi nghe là nhận ra liền . Tiếng gọi thứ 2 sau 1 năm . Vương Khải .
- LÀ ...a..anh ?
- Phải . LÀ anh . Em định không gặp anh à ?
- Hừ . Em gọi anh không nghe , em nhắn tin anh không thèm rep .
- Số kia anh bỏ rồi mà == mạng weibo tk của anh k nhận ib đc.
- 1 năm ? lâu vậy à ?
- Giờ em tính sao ? Em tính không ra gặp anh à ? anh nhìn em này giờ rồi nhé !
- Nhìn ? Anh đang ở đây .
- Ngẩng lên nào ! Nhìn ra ngoài lớp học , anh đang nhìn em .
- Tôi ngẩng lên nhận ra cả lớp chạy mất tiêu , không có một bóng dáng nào . Ngoài sân trường thì nhộn nhịp tiếng reo hò . Mãi gọi điện mà tôi quên mất chuyển động của thời gian và con người . Gấp điện thoại , tôi chạy nhanh ra ngoài , xen trong đám học sinh , anh rẽ hướng ra , nhìn tôi . Ánh mắt màu cà phê lâu rồi tôi không gặp , tôi muốn chạy đến ôm chầm lấy anh quá ! Muốn hét lên thật to vì anh giữ lời hứa . Tôi ngại ngùng , không dám bước xuống bậc thang thì . Trong giây phút ngắn ngủi đó , khi chưa kịp định thần , đã có người chạy đến ôm chầm lấy tôi . Chàng trai 1m8 . Vương Tuấn Khải . Cả trường ồ lên , anh không để tâm đến họ mà vẫn cứ giữ chặt tôi .
- Anh chờ đợi em lâu lắm rồi ! Hôm nay , anh đến thực hiện lời hứa . Anh nói không sai chứ ? Anh yêu em !
- Anh ... anh.. người ta nhìn kia ?
- Kệ họ . Nhỏ này , để anh ôm em một lúc không được hả ?
- Họ .. họ cứ nhìn.
- Này nhé ! Tính em không thay đổi được hả ? Sau một năm , mãi anh mới được gặp em , anh ôm một chút không được à ?
- == Bảo họ cắt cái mắt đi .

Anh càng ngày càng giữ chặt tôi . Cả cơ thể anh như cuốn tròn lấy tôi , Hơi thở ấm áp , dồn dập h tôi mới nhận được . Khuôn mặt anh tựa tựa vào vai tôi như con mèo nhỏ .

- Anh chưa hôn em là tốt rồi nhé . Im nào ! Cho anh vài phút để ôm em .

" Hôn " ? mặt tôi lại đỏ lựng lên >< oa=" oa=" sao=" cứ=" nói=" gì=" nhảy=" cảm=" là=" lại=" đỏ=" vậy=" trời=" !=">

Sau vài phút , anh buông người tôi ra , thả lỏng . Ánh mắt anh đắm đắm nhìn tôi . À , giờ mới để ý , anh đến đây làm gì , sao anh lại mặc quần áo trường , sao .. sao...

Anh nghiêng răng nhìn .Bộ mặt tôi đáng ghét hả ?

14. Chương 15. Thứ Anh Từng Cho Là Tồn Tại .

Hai người chúng tôi buông ra , à khoan khoan , chính xác là anh buông tôi ra , vì nãy giờ tôi không có hành động gì chạm đến cơ thể anh ấy nhé , tôi cũng không kháng cự , ôm ấp hay hôn hiếc gì nhé ! Tôi vô tội !!!

Mặt tôi đang ngây ra vì nhìn đám học sinh với hàng trăm cặp mắt sáng lóa hòa với tiếng máy ảnh chụp tanh tách . Vương Khải nhìn tôi lạ lũng , rồi hai tay bóp chặt lấy vai tôi . Một hơi ầm phả vào người , rồi vào mặt , cả cơ thể tôi run lên như sốt rét , không phải , không phải tôi run vì tình , không phải , không phải tôi run vì sợ . Cả đầu óc tôi loạn lên . Rồi cơ thể anh xích lại gần tôi , càng lúc càng gần , đến nỗi còn vài xentimet là chạm cả người vào người . Anh tháo lỏng chiếc cà vạt trong bộ trang phục của trường , khuôn mặt khó hiểu nhìn tôi . Tôi đang nhắm mắt lại == vâng ! Nhắm mắt lại !

Cơ thể anh xích xa dần tôi .

Hai tay anh buông ra , thả lỏng dần và tôi không còn cảm nhận thấy cơ thể anh đang đối diện tôi nữa .

- Em nhắm mắt làm gì . Vào lớp đi , ở đây mà lo nhắm mắt .

Con nhỏ ảo tưởng >< mày=" loạn=" rồi=" à=">< con=" nhỏ=" trong=" trắng=" thế=" này=" sao=" tưởng=" tượng=" cảnh=" hôn=" chứ=" .=" tôi=" ngoan=" ngoan=" như=" con=" cún=" nhỏ=" ,=" lẻo=" dẻo=" theo=" anh=" ,=" điều=" duy=" nhất=" tôi=" đã=" làm=" được=" là=" không=" bám=" áo=" ,=" nghĩa=" là=" tôi=" còn=" kiểm=" chế=" .=">

Mặt tôi đỏ bừng lên , trời hôm nay nóng quá , nóng thật , công nhận . Tôi lấy tay , vớt vát lau mồ hôi , phật phờ đi vào lớp .

- Em thôi ngay cái vẻ mặt đấy đi được không !

- Mặc mớ được anh à ?

Đang yên lành , anh lại đâm ra trách móc tôi . Vương Tuấn Khải nhé , sau 1 năm , anh điên đại gần như tôi rồi đấy nhé == !

- Vì .. em cứ làm vẻ mặt đấy ,.... Tôi không kiểm chế được . Em dễ thương vừa vừa thôi nhé !

Đầu óc tôi bùng bùng lên x2 . Cái quái ? Cả một đàn quạ bay ngang qua . Rõ ràng , đáng lẽ , tôi phải là người kiểm chế , sao anh lại .. ? À , còn cái vẻ " dễ thương " Tóc tôi bung lên , tôi lại thấy người mình nóng thêm , tôi đang xúc động .

" Bập . " Có một bàn tay đập vào trán tôi ,

- Tôi nói rồi . Em có thôi ngay đi không hả ?

Tay tôi chụm chụm vào nhau , mặt tôi càng lúc , vâng , gần như núi lửa rồi , nóng , nóng , nóng .

Anh bực bội , lấy tay che lấy miệng tôi . Cái gì ?

- A...! - Tôi bực lên .

- Thôi . Tôi lên lớp .

đm == kê anh chứ liên quan đến tôi à ? Anh lững thững đi lên lớp , có một điều nữa tôi không phủ nhận được , lưng anh , dáng anh rất đẹp . Tôi mê mẩn đứng nhìn mà quên lũ đằng sau gồm học sinh trường lẫn nhà báo phóng viên . Tôi dò dẫm cộc cộc đi vào lớp , ngồi vào chỗ .

Tiếng trống cũng dần vang lên . Cả lớp đổ xô vào , nhìn tôi ánh mắt tò mò . Như kiểu người nổi tiếng ý .

Nhỏ Nhi này giờ chắc kiểm chế cũng đủ nên chăm chăm nhìn tôi .

- My !

Tôi giật bản mình lên .

- Hả ?

- Sáng nay , lí do gì mà cậu khóc ?

Lại vụ sáng nay .

- Thì thì..mình nói rồi mà !

- Nói dối ! Cậu khóc vì sợ anh Khải bỏ rơi cậu đúng không !

Tôi bất lực đập mặt xuống bàn , màn hôn bàn tiếp diễn . Hình như là gần như vậy , à chưa chắc ...

- Không biết nữa . Tự dưng khóc , giờ .. vui vui ...

- Này nhé ! Cậu có điểm gì mà Khải ca thích cậu hả ????????

Màn tra tấn dồn dập bắt đầu .

Tôi khoanh tay đặt đầu vào bàn , quay mặt về hướng nó , giọng nhỏ nhẹ kể lể .

- Trước đây mình từng là thực tập sinh TF Entertainment , Yoori . cậu biết chứ ?

- Yoori .. Ừm biết , từng nghe danh .. Ở .. đm nhỏ này , thích chém không ? - Nó vẫn căng tai ra nghe nhưng có vẻ không tin .

- Không - Tôi híp mắt cười - Sau đó , mình đến ở với TF được một thời gian . Do vài lí do riêng nên mình bỏ và quay về Việt Nam .

Câu chuyện có vẻ logic và xuyên suốt , nó cũng tỏ vẻ gật gật nhưng hơi ngạc nhiên . Suốt cả tiết học đấy , nó nhìn tôi không chớp . Không biết là khinh bỉ hay là ngưỡng mộ nữa . Tôi thườn thượt thở dài nảo ruột . Gặp anh . Tôi vui lắm !

__ Ra chơi __

Kết thúc tiết học Văn đầu , tôi gục mặt xuống bàn , tay quàng quàng vớ sách vở nhét vào cặp . Tiết sau là tiết tích hợp giữa 12A với lớp tôi . Nhiều lúc , học thể này tôi rất ghét vì mấy đứa con gái cứ liếc mắt đưa tình với bọn con trai lớp đấy , thực chất lũ kia không để ý , phần vì tập trung học , phần vì chúng quá chăm chỉ mà không biết yêu là gì . Cơ mà , lũ đấy đẹp vãi !!!

Lớp 12A học sinh đã dần đổ xuống lớp tôi , từ khi cái trường này sinh ra tiết đấy , tôi phải khổ lên khổ xuống . Vì , không quen . Ghế đã xếp sẵn cho lũ người đó . Như mọi khi , tôi lơ đi , để con NHì dờ chỗ , nó hay dờ chỗ mấy lúc thế này . Lại một tiết cô đơn . Tôi đập mũi xuống bàn đến nổi nghẹt thở . Có vài quyển sách đặt lên bàn tôi . Và sau đó , tiếng hét rú lên như chó dại , tiếng hoan hô , khen ngợi , cuồng .

" Vương Khải kia >< đáng=" yêu=" quá=" đi=" ">

" Anh ơi !!!!!!! Em yêu anh !"

Bla..bla..

Tôi thót mình . Vương Tuấn Khải ? Hay là ? Ngẩng lên , tôi nuốt nước bọt ừng ực , anh đang đứng trước tôi , ánh mắt khó hiểu .

Mở đầu câu chuyện , anh ngồi xuống ghế , chống tay , quay mặt về hướng đối diện .

- Em . Sao thế ?

- O ... ơ .. không .. không .

Tôi hận cái kiếp tôi sinh ra vì tôi quá nhạy cảm , thấy thứ gì nó hơi hơi xúc động thì lại khóc um sùm lên , còn xúc động thực sự thì cứ nhớ là khóc , chuyện bé tí , ví dụ nhận quà , ví dụ chỉ bài , ví dụ không may đập mắt vào ai đó , nhất là con trai , mặt cũng đỏ bừng lên.

Hôm nay cũng vậy , chỉ nghe mỗi câu , nhìn mặt của anh , nó lại đỏ . Che đi gương mặt điên rồ không kiềm chế được cảm xúc của mình, tôi cúi mặt xuống , hướng mắt nhìn thẳng xuống đất .

- Em sống tốt không ?

Lần này , Vương Khải nghiêm túc hẳn , thứ cảm giác đó làm tôi thấy lạnh sống lưng .

- Em đã rất nhớ anh .- Miệng tôi không run nữa mà nói thẳng từng tiếng một .

- Em ăn uống đầy đủ không ? - Sau câu đấy , đáng lẽ anh phải sốc chứ !!!!!

- Em đã rất nhớ anh .

- Em có học hành đầy đủ không ?

- Em đã rất nhớ anh .

- Em có thấy nhẹ nhõm không ?

- Rất nhẹ nhõm .

- Anh biết . Anh cũng rất nhớ em .

Mặt tôi càng lúc , càng lúc tăng cấp độ lên , nó lại đỏ , đỏ lại còn nóng nữa chứ , tôi chồm người về phía trước anh , với tay bật quạt trần , người tôi ép sát vào người anh làm anh rụt người lại . ANh đáng yêu thật đấy !! ^^

Đến khi tôi ngồi lại chỗ , phẩy phẩy tay cho đỡ nóng , anh lại cúi sát mặt vào tôi .

- Tôi nhắc bao nhiêu lần rồi . Em đừng có đỏ mặt như thế !

- Anh có nhớ em không ?

Tôi thấy nhẹ nhõm hẳn . Câu ” Em đã rất nhớ anh ” đã phơi bày toàn bộ cảm xúc của tôi. Tôi nắm chặt tay , bám chặt vào quần . vâng , em đã rất nhớ anh . Em nhớ anh rất nhiều ! Nhiều lúc em muốn hét cho cả thế giới biết rằng : Em yêu anh ! Em mãi mãi yêu anh ! Em nhớ anh ! Em muốn theo đuổi anh ! Em yêu anh ! Em yêu anh !! ... ANh trầm lặng nhìn tôi .

- Anh rất nhớ em .

- Lúc trước , sao anh làm thế ?

Chuyện này tôi đã đắn đo rất lâu , tôi không dám hỏi anh qua điện thoại dù miệng rất muốn nói .

Anh nhõn miệng cười .

- Trước đó , anh muốn bảo vệ em . Có người đã đe dọa sẽ giết em nếu anh không đưa tập hồ sơ của công ty , anh biết , dù có đưa , ông ta vẫn sẽ làm thế , nên anh đã chọn đuổi em đi để ông ta không tìm được em . Nhưng anh không ngờ , em lại về nước . Anh đã rất buồn , phải , lần đầu tiên anh buồn đến nỗi như thế . Lúc nhìn em ra khỏi nhà , anh đã khóc , yếu đuối như đứa con gái , anh sợ em sẽ xa anh mãi mãi , anh sợ khi vụt tay khỏi em ... anh nhớ em . anh yêu em rất nhiều nên sau khi mọi chuyện ổn định , anh quyết định nghỉ tạm trong nhóm và quay về bên em như đúng lời anh hứa . Anh tưởng sau 1 năm anh sẽ bớt yêu em , nhưng anh không thể , anh đã yêu em nhiều hơn .

Nghe dòng tâm sự của anh , nước mắt tôi rơi tự lúc nào . Tách . Thật ra em cũng đâu có muốn ! Em đã nghĩ anh không muốn nhìn em nữa nên em chỉ còn cách rời xa và nhìn anh trong âm thầm .

- Giờ , anh quay lại thực hiện lời hứa hay là yêu em ?

- Cả hai .

Anh chuyển đổi khuôn mặt , khoanh tay , mặt dễ thương không tưởng , anh đã tỏa sáng , tỏa sáng .

- Em đã khóc khi nghe anh nói có bạn gái .

- Hử ? - anh chau mày nhìn tôi - Sao em không đánh ghen hay câu ?

- Em chưa biết anh có yêu em không mà đánh ghen :))

- Em thôi dễ thương đi được không ?

- Hử ?

- Mặt em đỏ nhìn dễ thương ừ chịu được !

Anh cọ người vào tôi , từ lúc nào mà anh học được tính này thế hả ? Tưởng như câu nói của anh làm tôi bớt căng thẳng nhưng càng lúc mặt tôi nóng lên , lại đỏ . >< làm=“” sao=“” tôi=“” hết=“” đỏ=“” giờ=“”>

- Em che môi đi .

- Hử ?

- Anh không kiểm chế được mức đỏ đâu . 1 năm đủ rồi .

- Hử ?

Tôi vẫn tiếp tục tra tấn , căng mắt nhìn .

- Một với em quá . Quay mặt sang chỗ khác .

Anh dí hai má tôi , ép sang bên kia . Đm cái mặt tôi có tội gì , nó chỉ nhũn nhũn dễ chọc thôi mà >

Ngồi ngâm một lúc , trống đã đánh vào lớp , tại bàn cuối , có hai đứa không học mà cứ ngồi lườm nhau .

- My .

- Sao ?

- Em có tin vào định mệnh không ?

- Em không biết .

- anh đã từng tin . Anh đã từng cho là tồn tại .

-Định mệnh . Nó như thế nào ?

- Anh từng nghĩ em sẽ rời xa anh , em sẽ không chấp nhận anh , hay anh không đủ can đảm để gặp em , để bày tỏ với em . Nhưng giờ nó sai hoàn toàn , anh nhận ra anh với em không hề giống như thế ,

- Ể !!

Anh giật mình nhìn tôi .

- Em cũng yêu anh . Em không tin nó tồn tại . Em chỉ cần biết em yêu anh . Thế thôi !

- Ừ . Thứ đó anh từng cho là tồn tại .

15. Chương 16 . Hôn

Tiết học vẫn diễn ra nhàm chán như thường . Thỉnh thoảng ngoài cửa sổ , còn có đứa cúp học ngồi ngắm idol - Đại thần Vương Tuấn Khải .Lúc tôi nhìn ra , nhìn thấy nhỏ ấy , chỉ muốn cắn xé nó , rạch quần áo nó , cho chứa cái tội ngấm thần tượng của tôi . Lúc tôi lừ mắt nhìn con đấy , anh lại nhìn tôi , ờ thì , cũng có thể gọi là ngấm . Rồi anh cũng liếc ra , lại còn hươ hươ tay chào nó , làm tôi máu phun lên như núi lửa phun trào , chỉ muốn ném hai đứa này ra ngoài sông . Nhìn tôi như vậy , anh bật cười ,

- Nhỏ này , học đi , nhìn làm gì .

- Nhỏ đây , anh thích nó à !!

Cả người tôi bừng lên sát khí , lăm lì lườm anh , mắt dưng dưng . đàn quạ nháo nhác bay qua . Mặt anh tái sệt nhìn tôi , lúc đầu hơi khó hiểu , về sau anh lại trở về khuôn mặt tươi cười . Anh xoa đầu tôi , tự nhiên , ngay cả trong lớp , cả hàng chục cặp mắt ghen tị đang nhìn .

- KKhông không !!!

Tôi dí sát mặt vào mặt anh , anh lại sợ hãi lùi lại .

- Em yêu anh !

Lần đầu tiên , tôi hòa theo anh tự nhiên đến thế , bóp hai má anh , nhũn nhũn , và nhắm miệng cười .

Hai đứa cứ nhìn nhau cười đến cuối tiết . Lớp 12A phải dọn về lớp , tôi tiếc nuối vầy vầy nhìn theo anh về tận lớp . Điều đáng sợ hơn cả , cả đám con gái xông vào cắn xé tôi . Chúng giành giật , quát tháo , có đứa còn khê thấm lau nước mắt , cứ như kiểu tôi chết . rồi ý . Cả người tôi mệt bả hơi đến khi anh đi ngang qua lớp tôi , ngó vào coi .

Bổ này rảnh rãi , lúc nào cũng lượn qua lượn lại . Mặt tôi lại đỏ lên , tim đập thành thịch , cả người run bần lên . Vương Khải , đúng lúc đó , vào giờ ra chơi 15 phút , khi lũ bạn đang kể về anh , anh lại còn nháy mắt cười với chúng , làm tôi tức lên , mà không làm gì được .

Phụp .

Cả người tôi chao về phía sau , chiếc ghế đổ rầm ra , còn tôi bị lôi đi như con osin , tay bị giữ chặt , đổ ứng lên , cho đến khi bị lôi vào một góc ở sau trường .

Anh chống tay về phía trước tôi , làm tôi lại nhớ đến cái lúc anh đuổi tôi đi , cũng làm cái này . Chẳng lẽ lần này là lần thứ hai sao ?

Nước mắt tôi tự dưng rơi ra , lòng rờn rợn xuống má , rớt xuống cằm . Mắt sao cay quá . Mặt anh ngờ ngác nhìn tôi .

- Nhỏ này , em sao vậy ?

Anh lấy tay quệt hai dòng nước mắt của tôi . Tôi vẫn khóc , tôi sợ lúc đó , tôi không muốn tái diễn .

- Anh tính bỏ em đi à ?

- Nhỏ này , em nghĩ gì kì vậy hả ?

Anh lôi từ trong túi ra một chiếc khăn giấy . Ồ , kì vậy . Rồi anh dùng nó lau nhẹ hàng mi của tôi , vừa làm vừa xoa đầu , cười cười :

- Anh không bỏ em đi nữa đâu . Một lần là quá đủ rồi . ANh sợ em khóc , hiểu không ?

Lời nói của anh nhẹ nhàng , đi sâu vào tim tôi , cơ mà , chẳng lẽ tôi lo xa ? Hay vì yêu quá hóa rồ !! Khi giọt nước mắt ngừng chảy , anh nghiêng người về phía tôi , lấy tay vớt tóc mái trên khuôn mặt , và .

Chụt !

Không hiểu từ lúc nào môi anh đã chạm vào môi tôi , cái thứ cảm giác đấy , cái thứ của tình yêu ý , dù tôi muốn kháng cự lại cũng không được . Tôi nhắm từ từ mắt , đôi môi mềm mịn của anh vẫn không rời khỏi . Tôi muốn đẩy anh ra ngay bây giờ nhưng không thể . Anh quàng tay về phía sau lưng tôi , theo phản xạ , tôi cũng quàng tay lại .

Một lúc sau , anh buông tôi ra , nháy mắt cười phất nữa . Lúc đó , tôi mới kịp phản ứng như bình thường . Tôi hét âm lên :

- Anh .. sao...sao .. anh ..

- Hề ? Sao nãy em không phản kháng , h mới phản kháng .

Mặt anh bắt đầu man rợ , anh đang đe dọa tôi .

- Em thua rồi . Mãi mãi em vẫn thua . Ủ thì ... ừ thì anh thắng
- Nhỏ này , lại cái mặt đầy , em thích đồ đến bao giờ hả ?

16. Chương 17. Anh Đã Đợi ! (end)

.....

Mới đến lớp , tôi vớ được bức thư ở trên bàn , ngẫu nhiên cầm bánh mì vừa ăn vừa đọc . Nội dung khá ngắn gọn , vâng , rất rất là ngắn gọn

” Sau trường .

5 h Tan học .”

Lại còn không có người gửi ? Tôi bất lực nhét lá thư vào trong cặp , tiếp tục nhồm nhoàm ăn . Hôm nay , trường không có gì gọi là sự kiện nhỉ , học sinh cũng không thấy ồn ào gì sất , hình như Vương Khải không đi học .

Tôi nhướn mày , buồn bã thu lu ở góc lớp . Hai tiết học đầu , tôi như hồn lìa khỏi xác , không tập trung được gì cả , thì ... cũng chỉ vì nhớ người ấy ... Mà sao người ấy không đi học , người ấy ăn chưa ... Từ lúc anh đến Việt Nam, rồi ôm hôn này nọ , làm cho tôi cảm thấy lãng mạn , đam mê đọc ngôn tình , rồi còn phát ngôn , suy nghĩ sến súa đến cỡ đấy . Có phải ... tôi yêu anh quá rồi không ?

Cả sáng đấy , tôi không dời chỗ , lười biếng nằm ỉ ra bàn , suy nghĩ hết việc này việc nó . À mà , cái bức thư đó nghĩa là sao , hay tôi không đến ? À ừm , nếu không đến sẽ làm đối phương giận

Coi như ca học buổi sáng kết thúc , nhưng bây giờ vẫn còn là sáng , tôi đành lết thân về nhà , cố bồi dưỡng thức ăn đầy mình . Trời nóng thật là nóng . Tự dưng nhớ nhớ hai ông anh nhí nhảnh Vương Nguyên với Thiên Tử . Nằm oài trong phòng , tôi nhắc máy gọi . “Đảo mắt qua dây số ” Đại thần ” Tôi không dám nhấn vì sợ anh bận gì đó mà phiền . Hay tôi đang theo đuôi anh ấy nhỉ ? Cả nụ hôn hôm qua nữa , tôi chạm tay vào môi ... Có phải ngọt quá rồi không ? Tôi sướng rên lẫn lộn trong phòng , ngủ không ngủ được . Hào hứng quá thôi !

Tôi cố gượng sức học nốt ca chiều hôm đó và vui vẻ xách cặp ra phía sau trường , đúng 5h .

.....

Sau trường ? Hay tôi đến nhầm không đây ?

Sau trường sao lại là một nơi ảo diệu như thế này được ?

Tôi lướt chân vào đám cỏ đi vòng quanh . Trời chậm choạng tối , những ánh nến bùng bùng dần dần nổi bật hẳn lên , nối đuôi nhau tạo thành hình trái tim . Ngạc nhiên hơn , ở chính giữa có một vòng nên xếp đều nữa /

Tôi cứ đứng đấy , ngẩn ngơ cho đến 6h . Trời đã nhá nhem tối .

Bỗng từ đâu , một đàn đom đóm bay ra , lượn lờ tạo thành chữ ” Anh yêu em ! Lâm Thiên My ! ”

Ể ? Mặt tôi ngệt ra , không tin nổi mắt mình . Lâm Thiên My , Lâm Thiên My , anh yêu em ! Mặt tôi đỏ bừng lên , thoáng chốc hai gò má như sắp vỡ ra , e then . Có một người bước ra sau tia sáng ấy , trang phục là một bộ vest đen nghiêm túc , KHông ai khác , Vương Tuấn Khải ! ANh mỉm cười mãn nguyện nhìn tôi , tay cầm một đóa hoa , anh tiến lại gần tôi , đặt đóa hoa và :

- ANh yêu em . Cho anh theo đuổi em được chứ , Lâm Thiên My ?

Cả đời tôi Sao tôi lo xa vậy chứ ? Tôi cần môi

- EM cũng yêu anh

Tôi nhảy ôm chầm lấy anh , để bó hoa ra đằng sau , em cần anh ,em không cần vật chất , em không cần thứ gì ngoài anh . Nước mắt tôi không biết lúc nào rơi vã ra , nước mắt của hạnh phúc , phải , nước mắt hạnh phúc . Em thấy mình hạnh phúc nhất trên đời này rồi Tuấn Khải ! Có anh có anh là điều hạnh phúc nhất .

Bất chợt , anh đẩy người tôi ra , ánh mắt đẹp dễ màu cà phê nhanh chóng hợp hồn tôi .

Trong vài giây ngắn ngủi , đôi môi anh dím sâu vào môi tôi , anh cắn môi làm tôi giật mình nhận ra . Rồi dường như không thỏa mãn , lưỡi anh càn quét miệng của tôi , vì chưa chuẩn bị nên tôi không kháng cự được ai đó . Phấn khích , anh đè mạnh tôi ra đám cỏ , lưỡi anh lấn sâu , lấn sâu , tôi cảm thấy miệng có gì đó hơi đau , anh cắn chặt môi tôi .

Đôi tay tôi tự động quàng qua người anh , đáp lại vụng về . Anh dìu mạnh tôi xuống đám cỏ như trừng phạt ...

Nụ hôn hôm qua đấy , hình như chỉ phút nhẹ đã làm tôi đủ chết rồi , hôm nay nó mạnh mẽ cuồng nhiệt hơn nữa . Tôi ở sát ai đó , nghe nhịp đập của ai đó mà lòng cũng trở nên náo nức hơn .

Một lúc sau , anh thả lỏng eo tôi ra , nằm vật người sang phía sau , Ánh mắt quyến rũ của anh đắm đắm nhìn tôi . Khóe môi anh khẽ nhấc lên .

- Sao anh lại yêu đứa con gái như em ? Không tài cán , không tiền bạc , không xinh xắn , không tốt tính , không hiền lành , không đặc biệt .

- Anh k biết , ngay từ cái nhìn đầu tiên anh đã yêu em .

- Đầu tiên ?

Đầu óc tôi choáng váng nghĩ lại lúc mình đánh rơi điện thoại.

- EM không nhớ thật hay giả ngu đấy ?

- Lúc ở sân bay ?

- Anh không biết , lúc nhìn em ,anh lại cảm thấy rung động trước ai đó , nhìn ai đó mà muốn cười vì ngu ngơ của người đó , chỉ như muốn ôm người đó đến nghẹt thở , rồi vui mừng khi ở chung nhà với ai đó , được nhìn ai đó cười , được mãn nguyện khi ôm ai đó , rồi được hôn ai đó , nhìn khuôn mặt đỏ ửng của ai đó mà chỉ muốn chiếm hữu ai đó .

Anh kể một bài tiểu sử dài dằng dặc , rồi quay sang nhìn tôi .

- Anh đã đợi .

Giọng Vương Khải trầm lại

- Hử ?

- 1 năm đối với những cặp khác tuy không dài bằng 3,4 năm nhưng đối với anh nó rất dài rất dài để không được nhìn em , rất dài để không được nhìn em cười , rất dài để không thấy sự ngu ngơ của em ...

- Anh hơi chuyên nghiệp trong chuyện yêu nhỉ ? Anh từng yêu ai đó rồi à ?

- Phải , anh đã từng yêu ai đó 10 năm trước , nhưng đây là lần hôn đầu tiên. Chuyên nghiệp bởi vì anh đã luyện tập trong đầu nhiều lần rồi .

Tôi giả dạng thắc mắc. chuyện tình 10 năm trước ???Tôi chưa từng nghe anh nhắc đến mà ???

- Hôm trước anh có ghé qua nhà em thì gặp bác gái , người hàng xóm của anh 10 năm trước , mẹ của người anh yêu 10 năm trước

Giọng kể của anh trở nên mơ hồ , chìm sâu vào kí ức .

- Vương Khải , chạy chậm thôi , mình không đuổi kịp được .

- Lêu lêu chạy đến đây nào .

- VTK cậu quá đáng lắm !

- Thôi nào , xin lỗi , mình xin lỗi

- ...

- Mình yêu cậu . Đợi tớ nhé !! Ok ? Ngoắc tay hơm ?

- Ok .

Một chuỗi kí ức hiện ra , vậy ra Vương Khải là cậu bé trai ngày xưa đó , trái đất thật tròn , tôi quay người sang chủ động lấy môi áp đảo anh làm đối phương cũng sững sờ , bất ngờ .

- Anh đã đợi ! - Anh thì thâm vào tai tôi .

Phải , anh đã đợi rồi ..

. Hết !

p/s : đôi lời của tác giả :

^^ Xin lỗi, dạo này mình hơi nhiễm truyện ngôn tình một tí nên hơi hơi điên khi nhét vào :(

Truyện có vài tình tiết không trong sáng , không phải mình muốn bôi bác TFBOYS đâu chỉ là hơi nhiễm thôi mà ^^

Truyện hơi ngắn do mình lười viết hihi :))

Các bạn đón đọc truyện tiếp theo của mình nhé : Vương Tuấn Khải . Tôi yêu anh !

Có lẽ truyện đây không sến lắm đâu nhé ^

Cảm ơn đã theo dõi truyện mình !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tuong-cua-toi-tfboys>